

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Όδος Προαστείου, αρ. 10

Αι συνδρομαί αποστέλλονται απ' ευθείας εις Αθήνας διά γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσού κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικόν μυθιστόρημα, (μετά εικόνων), κατά μετάφρασιν Χαρ. Άρρίνον. — Βασβολδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Άγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Fernan Caballero : ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ, Ίσπανικόν διήγημα. — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτά

Έν Αθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Έν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Ε' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι καὶ κατὰ τὸ ΣΤ' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν ἐγκαίρως, ἵνα διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀποσταλησομένης ἀποδείξεώς των συμμετάσχωσι τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΒΙΒΛΙΩΝ ΔΡ. 264,

ὄπερ χάριν τῶν τακτικῶν καὶ τῶν ἀπὸ 1^{ης} Ὀκτωβρίου ἐγγραφέντων ἢ ἐγγραφησομένων κ.κ. Συνδρομητῶν ἡμῶν συνεστήθη.

Παρακαλοῦνται οἱ κκ. ἀνταποκριταὶ ἡμῶν νὰ κανονίσωσι τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ λήξαντος Ε' ἔτους, ἀποστείλωσι δ' αὐτοὺς μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν.

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

15'

Ὁ Πλεμόν μένων ἐν Τουλόνι, ἄφησε πρότερον νὰ παρέλθῃ μία ἐβδομαὶς πρὶν παρουσιασθῆ πρὸς τὴν κυρίαν Διλλιέρ.

Ἄλλ' ἡ ἐβδομαὶς ὑπῆρξε δι' αὐτὸν πρόξενος μυρίων ἀλγηδόνων. Ἄδυσωπῆτως, ἀνηλεῶς οἱ τινές, οἱ πληθυντικῶς οὕτως ἐκπερόμενοι ἀγνωστοὶ συκοφάνται, οἱ τερπόμενοι εἰς τὴν καταστροφὴν παντός κα-

λοῦ, ἐνεστάλαξαν εἰς τὴν καρδίαν του σταγόνα πρὸς σταγόνα τὸ πικρὸν ποτὸν τῆς ἀπογοητεύσεως. Οὐδενὸς λόγου, οὐδενὸς ψεύδους ἐφείσθησαν διέδωσαν πανταχοῦ, μεγαλοποιούντες τὰ ἐλάχιστα τῶν γεγονότων, τὰς τυχαίας ἀπερσκεψίας ἢ ἀπρεπείας τῆς Λευκῆς· ἐσχολίασαν δαψιλῶς τὰς σχέσεις αὐτῆς μετὰ τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ. Προσβεβλημένος ἐν τῇ ἀξιοπρεπείᾳ του καὶ τετραυματισμένος ἐν τῷ ἔρωτί του ὁ ὑποπλοίαρχος ἠθέλησε νὰ θέσῃ ὀριστικὸν τέρμα εἰς τὴν ἀμφιβολίαν καὶ εἰς τὴν ἀπιστίαν. Δι' ἐπιστολῆς βραχυτάτης εἰδοποίησε τὰς κυρίας Διλλιέρ περὶ τῆς προσεχοῦς εἰς Κάννας ἐπισκέψεώς του. Τὸν ἀνέμενον.

Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁ ἀόριστος πληθυντικὸς ἀριθμὸς εἶχεν ἓν ὄνομα· ἐλέγετο Λεοπόλδος Γκιδάλ.

Ὁ ἀκόλουθος τοῦ ὑπουργείου τῶν ἔξωτερικῶν κατέβαλλε τὴν τελευταίαν του προσπάθειαν. Ἐπεδίωκε νὰ προκαλέσῃ μίαν κρίσιν, νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ρῆξιν, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ ἐπιβληθῇ αὐτὸς ὡς σύζυγος εἰς τὴν Λευκῆν.

Ὁ Φριδερίκος ἐγένετο δεκτὸς λίαν φιλοφρόνως παρὰ τῆς κυρίας Διλλιέρ. Ὁ νέος ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ἡ λίαν ἀσθενὴς τὸν χαρακτήρα μήτηρ δὲν εἶχεν ἐχθρικός, οὐδὲν κἂν δυσμενεὶς κατ' αὐτοῦ διαθέσεις. Τὸν ἐθεώρει ἀκόμη ὡς μέλλοντα γαμβρόν της, ὡς τὸν μνηστῆρα τῆς θυγατρὸς της.

Ἡ Λευκὴ πρὸς στιγμὴν συνεταράχθη ἐν τούτοις προσῆλθε γαλήνιος καὶ μειδιῶσα. Ὅτε ὁ Φριδερίκος τὴν εἶδεν ἐν πάσῃ τῇ αὐξούσῃ ὀσημέραι ἀγλῆ τῆς ἐξαισίου καλλονῆς της, ὁ Φριδερίκος ἠσθάνθη ἐαυτὸν ὀλιγοψυχοῦντα. Θὰ εἶχεν ἄρα γε τὸ θάρρος νὰ προβῇ εἰς τὴν ἐξήγησιν, ἣν μετέβη ἐπιζητῶν; Ἐβίασε τὸν ἑαυτὸν του ὅπως φανῇ ἀτάραχος. Τὸ τοιοῦτο εἶνε πάντοτε σφάλμα. Ὅσακις τις προδιατίθεται, ὅπως ὑποστῇ σφοδρὰς ἐντυπώσεις, χάνει πᾶσαν ὀξυδέρκειαν καὶ δὲν διατηρεῖ μέτρον οὐδ' εἰς τὴν κρίσιν, οὐδ' εἰς τοὺς λόγους.

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὸν Πλεμόν.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ἐρεθισθεὶς ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ, ἀδιακόπως ἱσταμένου περὶ τὴν Λευκῆν, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν δυσαρέσκειάν του. Πρὸς στιγμὴν ἡ νεανὶς ἐφοβήθη ὅτε εἶδε τὸ ὀργίλον βλέμμα, ὅπερ ὁ νέος ἐξηκόντισε κατὰ τοῦ ὀχληροῦ ἐκείνου. Βεβαίως δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Γκιδάλ δὲν ἔκρινε φρόνιμον νὰ ἐξωθήσῃ ἀμέσως εἰς τὸ ἔπακρον τὴν συνεχομένην ταύτην ὀργήν, διότι ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἐφ' ὅσον χρονικὸν διάστημα ἀπητέτο διὰ τὴν μεταξὺ τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ καὶ τοῦ μνηστῆρος της συνέντευξιν.

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ συνέντευξις αὕτη ἀπέβη ὀδυνηρά.

Ἡ Λευκὴ προσεποιήθη φαιδρότητα.

— Μοῦ φαίνεσαι πολὺ νευροπαθὴς, εἶπεν. Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ταύτην συνάντησίν μας, μετὰ τρεῖς μῆνας, δὲν μοῦ δεικνύεις ὑπερβολικόν ... ζῆλον!

— Κατὰ τὴν πρώτην μας συνάντησιν, δεσποινίς!... Εἴσθε βεβαία ὅτι αὕτη δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία;

Διὰ μιᾶς ἡ κρίσις καθίστατο ὀξεῖα. Ἄναμφιβόλως ἡ Λευκὴ ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ δριμεῖς λόγους, ὅχι ὅμως καὶ τὴν δήλωσιν ταύτην τὴν σαφῆ καὶ ἀκριβῆ, τὴν ἀπότομον ἐν τῇ περιεκτικότητι αὐτῆς. Ἐρρίγησε καὶ κατέστη ὠχροτάτη. Πλὴν καὶ παρ' αὐτῇ ἡ ὑπερηφάνεια, καίπερ ἄλλοια τῆς τοῦ Φριδερίκου, δὲν ἦτο ὅμως μικροτέρα.

— Ἄ! εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης ἐξ ὀδύνης ἄμα καὶ ταπεινώσεως, με τοιαύτας προσθέσεις ἤλθετε εἰς Κάννας, κύριε;

Τὸ «κύριε» αὐτό, ὡς ἀπηγγέλη εἶχε κἄτι τι τὸ ἀλγεινόν.

— Δεσποινίς, ἀπήντησεν ὁ νέος, περισσότερον ἀτάραχος, ἤλθα ἐδῶ με μίαν μόνον πρόθεσιν, νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἂν τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐδώσατε πρότινων μηνῶν ἀυθορμήτως, ἐξακολουθεῖτε νὰ τὴν θεωρεῖτε ὡς σοβαράν. Ἦλθα διὰ νὰ ἐξομαλύνω τὴν θέσιν σας καὶ ὅπως μὴ χρονοτριβήσω ἐπὶ πλέον εἰς θλιβερὰς ἐξη-

γήσεις, σὰς δηλῶ ὅτι κατὰ τὴν ὥραν ταύτην δὲν θεωρῶ πλέον ὑμᾶς δεσμευομένην ἐκ τῆς ὑποσχέσεώς σας. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐπιτρέψω ὅπως ἀποσύρητε τὸν λόγον, ὃν ἐδώσατε, ἴσως μετὰ πολλῆς ἐλαφρότητος.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ νεανίς προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της πλήρεις δακρύων. Μὲ φωνὴν τεταραγμένην καὶ συγκεκινημένην ἀνέκραξε :

— Κύριε, βλέπω ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς παιδίον, καὶ ὁμως εἶμαι εἰκοσαέτις. Δὲν ἀνέμενα βεβαίως ἐκ μέρους ὑμῶν τοὺς σκληροὺς καὶ προσβλητικούς λόγους τοὺς ὁποίους μοὶ ἀπευθύνετε μετ' ἀταραξίας, ἣτις ἐλέγχει προμελέτην. Εὐδοκεῖτε νὰ ἀμφιβάλετε περὶ τῆς εἰλικρινείας τῶν ὑποσχέσεών μου. Δὲν ἀπαντῶ εἰς τὴν ὕβριν αὐτὴν κατὰ τῶν προσφιλεστάτων καὶ μυχαιτάτων αἰσθημάτων μου. Δὲν θὰ ταπεινωθῶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἐπαιτήσω τὴν ὑπόληψίν σας. Ἀφοῦ ὁ λόγος μου σὰς φαίνεται ἀγαθόν, τοῦ ὁποίου νομίζετε ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλοτριωθῆτε, τὸν ἀποσύρω. Λάβετε ὀπίσω καὶ σεῖς τὸν ἰδικὸν σας. Εἶσθε ἐλεύθερος.

Ἡ λύσις ἐπήρχετο λίαν βιαίως καὶ ἀποτόμως, ὥστε πᾶσα συνεννόησις καθίστατο ἀδύνατος ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλ' ἦτις, ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης ἀκριβῶς, ἀπῆρτε εἰς τὸ μέλλον ἐξηγήσεις, ἐξ ὧν ἠδύνατο νὰ πηγᾶσιν συμφιλίωσις πρὸς κοινὴν χαρὰν. Δυστυχῶς ἀμφότεροι ἦσαν ἐξ ἴσου ὑπερήφανοι καὶ οὐδέτερος αὐτῶν συγκατετίθετο νὰ προβῆ εἰς τὸ πρῶτον βῆμα.

Ὁ Φριδερίκος τεθλιμμένος προσέκλινε πρὸ τῆς νεανίδος.

— Χαίρετε λοιπόν, δεσποινίς, εἶπεν. Εἶθε πᾶσα ἡ λύπη νὰ ἐπιπέσῃ ἐπ' ἐμοῦ !

— Χαίρετε, κύριε, εἶπε στεναζούσα ἡ Λευκὴ.

Ἦσθάνετο τοὺς μὴνιγγὰς της πάλλοντας, τὰ ὄψα της βομβοῦντα. Οἱ λυγμοὶ κατέπνιγον τὴν φωνὴν της. Μία λέξις, μία κραυγὴ μόνη θὰ ἤρκει κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Πάντα τὰ νῆφιν ἤθελον διασκεδασθῆ καὶ ἡ ἀπαίσιος παρεξήγησις ἤθελε λήξει. Ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς ἀπελπισίας της ἐνόει τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτός της, συνησθάνετο ὅτι τὸν ἐλάτρευεν, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσει ἄνευ αὐτοῦ. Ἡ χεὶρ της σπασμωδικῶς ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ χεῖλους τραπέζιου ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πάντα ἐκλονοῦντο καὶ περιστρέφοντο περὶ αὐτῆς. Ὅτε δὲ ὁ Φριδερίκος μετὰ βήματος βαρέως, μηχανικοῦ, ἔβαινε πρὸς τὴν θύραν, ἤκουσεν ὀπισθὲν του στεναγμὸν παρακολουθηθέντα ὑπὸ κρότου πτώσεως.

Ἐστράφη καὶ εἶδε τὴν Λευκὴν χαμαὶ ἐπὶ τοῦ τάπητος, πελιδνὴν καὶ ἀναίσθητον.

Ὁ Φριδερίκος ἔδραμε πρὸς αὐτήν, τὴν ἀνήγειρε, τὴν ἐποποθέτησεν ἐπὶ τινος θρανίου προσπαθῶν νὰ τὴν κάμῃ νὰ συνέλθῃ. Ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς λύπης, ὄρησε καὶ ἔκρουσε τὸν κωδωνίσκον. Μία θαλαμηπόλος παρουσιάσθη, μετὰ μίαν δὲ στιγμήν εἰσήρχετο ἡ κυρία Διλλιέρ ἔντρομος, συν-οδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀπαραιτήτου Γκιδάλ.

— Τί εἶνε ;... τί συμβαίνει ἠρώτησεν ἐναγωνίως ἡ μήτηρ.

— Δὲν εἶνε τίποτε, νομίζω, κυρία, εἶπεν ὁ Φριδερίκος, οὐτινος ὀλόκληρον τὸ σῶμα ἔτρεμε σειόμενον ὑπὸ σφοδρᾶς φρικιάσεως. Εἶνε ἀπλὴ λιποθυμία. Ἡ δεσποινίς Λευκὴ θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα εὐθὺς ἀφοῦ συνέλθῃ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Γκιδάλ ἐφαίνετο θορυβῶν καὶ μεγαλοποιῶν τὸ πρᾶγμα, ὁ ὑποπλοῖ-αρχος, γενόμενος διὰ μίαν λίαν ψυχρὸς, εἶπεν αὐτῷ μετὰ τόνου περιφρονητικοῦ :

— Κύριε, ἐπανέρχομαι εἰς Τουλόν, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβω μετ' ὑμῶν συνέντευξιν, τὴν ὁποίαν αἱ περιστάσεις ἀπαιτοῦσιν. Ὑποθέτω ὅτι δὲν θὰ λείψετε.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γκιδάλ, ὡπωσοῦν ὠχρὸς.

Ἡ κυρία Διλλιέρ οὐδὲν ἐνόει, ἢ μᾶλλον ἠπόρει, διότι ἤρχιζε νὰ ἐνοῶθῃ τὰ συμβαίνοντα.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἡ Λευκὴ συνηλθεν. Τὸ βλέμμα της ἀόριστον προσηλώθη εἰς τὸ κενὸν μετὰ ἐλαφροῦ μειδιάματος. Ἐπειτα ἠγέρθη μηχανικῶς, ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν ἀξιωματικόν, ἤδη εὐρισκόμενον παρὰ τὴν θύραν, καὶ τὰ χεῖλη της ἀσυνειδήτως ἐψιθύρισαν :

— Φριδερίκε !

— Χαίρετε, κυρία, εἶπεν ὁ Πλεμὸν ὑποκλινόμενος εὐσεβάστως πρὸ τῆς κυρίας Διλλιέρ.

ΙΖ'

Οὕτω λοιπὸν τὸ πᾶν κατέρρεεν. Ὁ κατοπτρισμὸς τῆς εὐδαιμονίας ἐξηφανίζετο.

Ὅσαίς τοιαῦται συμφοραὶ μαστιζοῦσι τὸν ἄνθρωπον, τὸ αἰφνίδιον αὐτῶν πρὸ πάντων ζαλιζει τὸν προσβαλλόμενον. Καταβάλλεται τις ἀμέσως, μὴ κεκτημένος τὴν ἀναγκαίαν ἰσχύν καὶ ἐλαστικότητα, ὅπως ὑποστῇ ἐν λεπτομερείᾳ πάσας τὰς ὀδύνας τῆς ἐπαύριον.

Ἐκ τοῦ πρώτου τούτου κλονισμοῦ ὁ Φριδερίκος συνησθάνθη κατὰ πρῶτον τὴν σφοδρὰν ἀντίδρασιν. Δὲν ἐσυλλογίσθη ἄλλο τι εἰμὴ τὴν ἐκδίκησιν, ἣν ἐσκόπει νὰ ἐπιρρίψῃ ὀλόκληρον ἐπὶ τοῦ μουσαροῦ ἐκείνου ἀβροδισίου, ἐπὶ τοῦ κακοποιοῦ ἐκείνου πλάσματος, τοῦ ἔρωτοθήρα καὶ προικοθήρα, ὅστις, συναγωνιζόμενος μετ' αὐτοῦ, εἶχε κερδίσει τὸ παιγνίδιον καὶ ἀπέσπα ἀπὸ τὸν ἔρωτα, ἵνα παραδώσῃ αὐτὴν εἰς τὴν πλεονεξίαν, τὴν ἀξιέραστον νεανίδα, ἣν εἶχε συλλάβει ὡς ὄρνεον ἀρπακτικόν.

Εἶπεν ἀπερχόμενος εἰς τὸν Γκιδάλ ὅτι τὴν ἐπαύριον θὰ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του· τῷ ὄντι δὲ μετὰ μεσημβρίαν, τυχῶν ἀδείας ὀλίγων ὥρων, ἐπέστρεψεν εἰς Κάννας. Ὁ Γκιδάλ, ἀκριβέστατος, ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὸν σταθμὸν.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς, ὁ Πλεμὸν ἔδειξε πρὸς τὸν Γκιδάλ τὴν παραλίαν.

— Ἐκεῖ, εἶπε, δυνάμεθα νὰ συνομιλήσωμεν ἄνευ μαρτύρων.

— Λέγετε, ὅ,τι θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε, κύριε, εἶπεν, ἀφοῦ ἔφθασαν, ὁ Παρισινὸς

προσποιοῦμενος ἀταραξίαν, ἣν δὲν ἐκέκτητο.

— Κύριε, ἤρξατο λέγων ὁ Φριδερίκος, οὐδὲ ὅπως διστάζω νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ διαγωγή σας ἀπαιτεῖ νὰ μοῦ δώσετε ἐξηγήσεις.

— Καὶ ἐγὼ διόλου δὲν διστάζω, κύριε, νὰ σὰς ἀρνηθῶ πᾶσαν ἐξήγησιν. Ἄλλως τε, ἀδυνατῶ ἐκ τῶν προτέρων νὰ λύω παρόμοια προτεινόμενά μοι αἰνίγματα.

— Θὰ σὰς δώσω ἐγὼ τὴν λύσιν, ἴσως, κύριε. Ἀνεχώρησα ἐκ Τουλόνος μνηστήρ τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ, μετὰ τρίμηνον ἀπουσίαν ἐπανερχόμενος ἀνευρίσκω τὴν ὀδύνην καὶ τὴν ὕβριν. Δὲν ἐνόουν νὰ ἐπιβάλω τὸν ἔρωτά μου· ἐπεθύμουν ὁμως ν' ἀπαλλαχθῶ τῆς ὑποχρεώσεως διαφοροτρόπως. Παρεκτὸς αὐτοῦ, ἡ κοινὴ κακεντρέχεια, ἣτις αὐριον θὰ σχολιάσῃ καὶ θὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἀποδίδει ἤδη εἰς ὑμᾶς κατηγορίας δυσάρεστους καὶ ἐπιζημιῶν εἰς τὸν σεβασμὸν, ὃν πᾶς ἔντιμος ἄνθρωπος οφείλει νὰ τρέφῃ πρὸς μίαν νεανίδα. Χθὲς κατέστησα τὴν δεσποινίδα Διλλιέρ ἐλευθέραν ἀπὸ πάσης ὑποχρεώσεώς της. Ἐπεφυλάχθη μόνον εἰς τὸ δικαίωμα νὰ σὰς ζητήσῃ τὴν δικαίαν ἱκανοποίησιν, ἣν μοὶ ὀφείλετε. Ἡ ἀπάντησις νῦν σὰς εἶνε εὐκόλος.

Ταῦτα πάντα ἐλέχθησαν με φωνὴν ἡχηράν, με ὀργὴν συνεχομένην, ἀλλὰ με τὸ ἦθος εὐγενέστατον. Ἡ σχετικὴ αὕτη ἀταραξία, ἡ ὑπερήφανος ἀξιοπρέπεια κατέβαλλον τὴν χυδαίαν ψυχὴν τοῦ Γκιδάλ. Τεταραγμένος ὢν ἀπεπειράθη νὰ θέσῃ πέρας εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ὑποθέτω, κύριε, εἶπεν, ὅτι διὰ τῆς λέξεως «ἱκανοποίησις» ἐνοεῖτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ δώσῃ πᾶς ἔντιμος ἄνθρωπος. Δὲν θὰ θεωρήσετε λοιπὸν ὑπερβολικὴν τὴν αἰτησίαν μου, ὅπως μοὶ χορηγήσῃτε προθεσίαν δύο ἡμερῶν — δύο μόνον — διὰ νὰ συνεννοηθῆτε μετὰ δύο φίλων μου, πρὸς οὓς δύναμαι ν' ἀνακοινώσω τὰ πάντα. Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τῆς δεσποινίδος Διλλιέρ.

Ὁ Πλεμὸν ἔμεινεν ἐμβρόντητος. Ὅ,τι ἔπραττεν ὁ Γκιδάλ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο ἀπλοῦστατα ἀτιμία. Ἡ πολυσήμαντος φράσις, ἣν μετεχειρίσθη παρεῖχε λαβὴν εἰς πᾶσαν εἰκασίαν, εἰς πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ὁ ἄθλιος συνησθάνθη ἀμέσως τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγον οἱ λόγοι του. Ὑπὸ τὸ κράτος ἀνεκφράστου ὀδύνης τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Φριδερίκου ἠλλοιώθησαν σπασμωδικῶς καὶ ἡ χεὶρ του ὑψώθη ἀκουσίως. Ἄλλὰ τὸ λογικὸν πάραυτα ἀνέκτησε τὸ κράτος του, ὁ βραχίων του κατέπεσεν ἀδρανῆς καὶ μετὰ φωνῆς πνιγνῆς ὁ ἀξιωματικὸς ἐψιθύρισε :

— Πολὺ καλὰ, κύριε. Λησμονήσατε τὸ κίνημα, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήθητε νὰ καταστείλω. Ὅλιγον ἔλειψε νὰ εἶσθε νεκρὸς αὐτὴν τὴν στιγμήν· θὰ σὰς φονεύσω ὁμως μετὰ τρεῖς ἡμέρας. Αὕτη μόνη εἶνε ἡ διαφορὰ.

Καὶ μετὰ νέον χαιρετισμὸν ἐπορεύθη πρὸς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου βαδίζων μηχανικῶς, αἰσθανόμενος οἰονεὶ τὴν

ανάγκην νὰ φύγη τάχιστα ἐκ τῆς καρτάτου πλέον δι' αὐτὸν γῆς ἐκείνης.

[Ἔβηται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΕΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩ

διήγημα

GUY DU MAUPASSANT

ΒΣΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Σ'

Ὁ κλέπτης κλέπτει τοῦ κλέπτου.

«Ἐρωμένη, ἡ δούλη, δὲν εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό;... Χειρότερον μάλιστα! Ἴσον μὲ ἄθυρμα!» διηγοῦντο ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα, θεωροῦσα τὰς ὀγκώδεις δέσμας.

«Ἀρέσκει σήμερον τὸ ἄθυρμα—τὸ θωπεύουν, τὸ βαυκαλίζουν, τὸ φυλάττουν· αὐριον ὅμως ἐβαρύνθησαν τὸ ἄθυρμα, τὸ ρίπτουν κατὰ μέρος, ἢ τὸ θραύουν! τί σημαίνει, λαμβάνουσι νέον!

«Καὶ δὲν εἶνε προτιμότερον ἀντὶ νὰ διαδραματίζω πρόσωπον ἀθύρματος νὰ ἐξαναγκάσω αὐτὸν νὰ γίνῃ ἄθυρμά μου;..

«Καὶ μήπως εἶνε ἀδύνατον τοῦτο;

«Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπωφεληθῶ τῶν χρημάτων, ἅτινα κείνται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνώπιόν μου!»

Διήλθε σύννουσ τὸ δωμάτιον δις.

«Καὶ ὄντως, τί δύναται νὰ μὲ ἐπαπειλήσῃ, ἂν ἀπεφάσιζον νὰ ἐπωφεληθῶ τούτων; Τίς γινώσκει, τίς οἶδε τί ἔφερεν ἐκείνος πρὸς με; Ποῖαί εἰσιν αἱ περὶ τούτου ἀποδείξεις;

«Ἄλλ' ἐκτός τούτου τὰ χρήματα ταῦτα δὲν εἶνε καθαρὰ! ἀπεκτῆθησαν οὐχὶ διὰ καθαρὰς ὁδοῦ, διότι ἄλλως δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὰ φέρῃ αὐτὰ ἐδῶ καὶ νὰ τὰ κρύψῃ ὑπὸ τὸ στρώμα, ἀφοῦ ἀσφαλέςτερον ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ αὐτὰ εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ κατοικίαν. Τοῦτο, προδήλως, ἐγένετο ἐσπευσμένως, ἀπερισκέπτως, ἢ κακῶς ὑπολογισθέν, ἐν ἐξάψει, ἀπλῶς κατὰ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο φροντίζων μόνον πῶς ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἄγραν αὐτοῦ. Ἴδου διατὶ ἐγένετο τοῦτο! Ἦθελε νὰ κρύψῃ αὐτὸ—διότι ἄλλως, τίς ἢ ἀνάγκη νὰ κρύψῃ καὶ εἰς ἐμὲ ὅτι ὑπῆρχον χρήματα; Τοῦτο εἶνε φανερόν. Ὄστε...

«Ὄστε οὐδὲν ἐντελῶς μὲ ἀπειλεῖ; Νὰ μὲ ἐνάξῃ—δὲν μὲ ἐνάγει, καὶ οὔτε τολμᾷ, διότι εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς ἂν ἐνήγεν ἐαυτόν!.. Νὰ στείλῃ αὐτὸς ἐαυτὸν εἰς τὸ κάτεργον! Καὶ ἂν ὀρθῶς ἐμάντευσα ὅτι εἶνε

ἔργον ἀμφοτέρων—τότε κατέχω ἀμφοτέρους εἰς τὰς χεῖράς μου, καὶ διὰ παντός—ἐνόσφ ὑπάρχουσιν ἐν τῇ ζωῇ! Δύναμαι τότε νὰ πράξω κατ' αὐτῶν πᾶν ὅ,τι θέλω. Ὅθ' γίνῃ τότε δούλος μου, ἄθυρμά μου! Ὅθ' δύναμαι νὰ ἐξαναγκάσω αὐτὸν νὰ μὲ διαζεύξῃ τοῦ συζύγου μου, νὰ μὲ νυμφευθῇ, καὶ οὔτε λέξιν θὰ ἀντιτάξῃ! Ὅθ' πράξῃ τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, διότι ἐκ τῶν χειρῶν μου θὰ ἐξαρτᾶται νὰ ἐκθέσω αὐτόν, νὰ τὸν θέσω ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου, νὰ τὸν στείλω εἰς τὸ κάτεργον...

«Καὶ τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ μόνης τῆς ἀγαθῆς θελήσεώς μου, νὰ γίνωσι τὰ χρήματα ταῦτα ἰδικά μου!

«Καὶ ἂν... ἂν ταῦτα ἀπεκτῆθησαν οὐχὶ διὰ τῆς ὁδοῦ, ἢ ἐγὼ φρονῶ; ἂν τὰ χρήματα ταῦτα, ἀνευ ἐγκλήματός τινος ἀνήκουσιν ἀπλῶς εἰς αὐτὸν ἢ εἰς ἄλλον τινά, καὶ ἔπεσαν εἰς χεῖράς μου ἐκ περιστάσεώς τινος, ἢν ἄγνοῶ—τότε;

«Τότε;...»

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν.

«Καὶ τότε ἀνήκουσιν εἰς ἐμέ! Ἐν θριάμβῳ ἀπεφάσιεν αὐτῇ. Ἐν πρώτοις δὲν ὑπάρχουσι μάρτυρες, δὲν ὑπάρχουσιν ἀποδείξεις, ὅτι ἐκομίσθησαν πρὸς με· ἄλλ' ἐκτός τούτου, αὐτὴ αὐτῇ ἢ μεταφορὰ αὐτῶν ἐνταῦθα καὶ ἅπαντα τὰ περιστατικά, εἰσὶ τοσοῦτον παράδοξα, ὥστε μόνον εἰς ἐγκληματίου κεφαλὴν ἠδύνατο νὰ ἐπέλθωσι ταῦτα, ἢ παραφρονος...

«Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πρέπει νὰ ἐξαφανίσω μόνον τὰ συναλλάγματα καὶ τινὰ ὀνομαστικὰ γραμματικά, ἀρκουσι δὲ τὰ ἄλλα τὰ ἐπέκεινα τῶν τριακοσίων ἐβδομηκονταχιλιάδων.

«Ὄστε δύναμαι νὰ μὴν εἶμαι, οὔτε ἐρωμένη—παλλακίς, οὔτε δούλη, οὔτε ἄθυρμα!

«Ἄλλ' ἐπειδὴ ἔνστικτόν τι μοὶ λέγει ὅτι ἡ πράξις αὐτῇ δὲν εἶνε ἀμιγῆς ἐγκλήματος...

«Ναί! Ὅθ' γίνω σύζυγός του, θὰ φέρω μέγισα περιφανῆς ὄνομα, θὰ καθέξω ἐξέχουσαν θέσιν ἐν τῇ κοινωνίᾳ, καὶ θὰ ἔχω αἰώνιον δοῦλον εἰς τοὺς πόδας μου· θὰ ἔχω ἰδίαν, ἀτομικὴν περιουσίαν, ἀνεξαρτησίαν καὶ ἐλευθερίαν νὰ πράττω πᾶν ὅ,τι μοὶ εἶνε ἀρεστόν».

*
**

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ μετὰ τάχους συνέταξεν ἅπαν τὸ σχέδιον. Τὸ ἔργον ἐφαίνετο τοσοῦτον εὐκόλον, τοσοῦτον ἀπλοῦν, καὶ ὑπέσχετο τοιαύτην δελεαστικὴν ἐπιτυχίαν!

Κατέσχισε τέσσαρά τινα μυθιστορήματα, φύλλα τινὰ ἐφημερίδων καὶ πλῆθος ἄπειρον εἰδοποιήσεων, κόπτουσα αὐτὰ καὶ ταξινομοῦσα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος, ὅπερ εἶχον τὰ δύο χρηματοδέματα. Τὸ βάρος καὶ ὁ ὄγκος τῶν μεμιγμένων τούτων χαρτίων ἐφάνησαν αὐτῇ ἐπὶ τέλους ἀποχρώντως ἱκανὰ καὶ περιετύλιξεν αὐτὰ μετὰ προσοχῆς εἰς τὰ αὐτὰ περικαλύμματα, ἅτινα περιέβαλλον τὰ χρηματο-

δέματα. Ἡ ὁμοιότης ἦτο πλήρης, ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν ἀπητεῖτο καὶ μεγάλη ὁμοιότης, ἤρκει νὰ ἐχώρῃ αὐτὰ ὁ σακκος!

Ἡ Κόροβοφ ἀπεπειράθη νὰ ἐμβάλῃ αὐτὰ, ἀμφοτέραι αἱ δέσμαι εἰσῆχθησαν ἐν τῷ σακκῷ, καίτοι μετὰ τινος δυσκολίας, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τὸ πρέπον μέγεθος, κατόπιν τοῦ ὁποίου τὸ χαλύβδινον ἐλατήριον ἐκλείσθη καὶ ὁ σακκος ἐτέθη ὑπὸ τὸ στρώμα, εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν.

Ζ'

Ἡ τρυφερὰ μήτηρ.

Ἡ παιδίσκη τῆς κυρίας Κόροβοφ λίαν ἐξεπλάγη ὅταν ἡ κυρία τῆς κατὰ τὴν δευτέραν π. μ. ὥραν, διέταξεν αὐτὴν νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ καλέσῃ ἄμαζαν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἡ ὁδοιπορία τῆς Λιουδμήλας ἦτο σύντομος, διότι διέταξε νὰ φέρωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ὁδὸν Σβετσινόι, ὅπου κατῴκει ἡ μήτηρ τῆς.

Ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα ἐν τῷ βίφ αὐτῆς καθίστατο ἀξίον μῆλον τῆς παλαιᾶς ταύτης μηλέας καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν: τὸ μῆλον τοῦτο ὄφειλε νὰ πέσῃ ὑπ' αὐτὴν.

Ἡ μήτηρ τῆς Λιουδμήλας τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὠρχεῖτο «εἰς τὰ νερά» τῆς κρήνης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τῆς Πετροπόλεως μιμικίου χοροῦ.

Καίτοι ἡ ἰέρεια αὐτῆ τῆς Τερψιχόρης, λίαν σεμνῶς ἠγωνίζετο «εἰς τὰ νερά» μεταξὺ τριῶν ἄλλων δωδεκάδων ὀρχηστρίδων, ἔτυχέ ποτε νὰ διακρίνῃ αὐτὴν ὁ ὀξυδερκὴς ὀφθαλμὸς τοῦ γέροντος κόμητος Χαριτόνωφ - Τροφίμων καὶ ἐσκέφθη: qu'elle est charmante cette petite! Κατόπιν τῆς σκέψεως ταύτης ἀπεφάσιεν, ὅτι ἀμετακλήτως ἔπρεπε νὰ συζήσῃ μετὰ τῆς charmante petite ταύτης. Τοῦτο δὲν ἦτο δύσκολον, διότι ἀνέλαβε «νὰ τὰ καταφέρῃ» φίλη τις, ἐνὸς ἐκ τῶν παλαιῶν φίλων τοῦ γέροντος κόμητος, ἀγωνισθεῖσα ὡσαύτως ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ μιμικίου χοροῦ. Καρπὸς τῆς «συμβιώσεως» ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ὥραία κόρη Λιουδμήλα, κληθεῖσα διὰ τοῦ ὀνόματος τούτου χάριν τῆς ἀδυναμίας τοῦ κόμητος, πρὸς τὴν ρωμαντικὴν τάσιν τῆς ποιήσεως, κατὰ τοὺς νεανικὸς αὐτοῦ χρόνους, ὅταν τὸ ὄνομα Λιουδμήλα, ὑπὸ τὰς γλαφυρὰς γραφίδας τοῦ Ζουκόφσκη καὶ Ποῦσκιν, διεδραμάτιζε πρωτεῦον πρόσωπον εἰς τὰ ποιήματα τῶν στιχοιργῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ γέρον κόμητος, διασκεδάσας ἐπὶ τινὰ καιρὸν, συνέζευξε τὴν πεφιλημένην ὀρχηστρίδα του, ὡς εἴθισται, μεθ' ἐνὸς τῶν ὑποτελῶν, αὐτῷ ὑπαλλήλων, ὅστις, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀξιοπρεποῦς ἀμοιβῆς καὶ μελλόντων ἀγαθῶν, ἀπεφάσισε νὰ καλύψῃ τὸ ἀμάρτημα τοῦ γέροντος διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ προσωπικότητος. Ὁ ὑπάλληλος ἔζησεν ἐπὶ τινὰ καιρὸν καὶ ἐτελεύτησεν, οὐδὲν ἴχνος ἀφήσας εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἀδυναμίας τοῦ κόμητος, ἦτις, καὶ ζῶντος ἐτι αὐτοῦ, οὐδόλως ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν μέσων τῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐρωτικῶν ἀπολαύσεων, τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον,

ἐκτός τοῦ γέροντος κόμητος, ὑπῆρχον οὐκ ὀλίγοι ἄλλοι, πρόθυμοι νὰ παρέξωσι τὰς ἀπολαύσεις ταύτας πρὸς τὴν κυρφαίαν τῶν ὀρχηστρίδων. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου της, ὁ αὐτὸς ἐξηκολούθησε βίος μετὰ διαστάσεων ἔτι μᾶλλον εὐρέων, διότι τώρα ἡ ὀρχηστρίς, ἐν καταστάσει ἐνδιαφερούσης γήρας διατελοῦσα, δὲν ἔκρινεν ἐπάναγκες νὰ καλύψῃ διὰ τοῦ ἀνθους τῆς σεμνότητος καὶ μυστικότητος, τὰ ἀπόκρυφα μέρη τοῦ καλλονηρίου της. Ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἠδύκην ἐν μέσῳ ἀτμοσφαιρας θεατρικῶν δολοπλοκιῶν, δολοπλοκιῶν τῶν καλλονηρίων, δολοπλοκιῶν τῶν μεταμφιεσμένων, δολοπλοκιῶν χρηματικῶν... Ἡ μήτηρ αὐτῆς ὀλίγον ἐφρόντιζε νὰ κρύψῃ ἐκ τοῦ βλέμματός τοῦ ὀξυδερκοῦς παιδίου τὰ παρασκηνία τῆς ὑπάρξεώς της. Ἡ παιδίσκη ἐσυνήθισε νὰ βλέπῃ σκανδαλώδεις σκηνάς, νὰ ἀκούῃ ἀσεμνους ὁμιλίαις, διότι ἄλλαι δὲν ἐπέτρεποντο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μητρὸς της. Ἐβλεπε πῶς διεδέχοντο ἀλλήλους «οἱ φίλοι» τῆς μητρὸς ταύτης, πόσον εὐκολοὶ καὶ εὐαπόκτητος ἦτο «ἡ φιλία της», πῶς ἡ φιλία αὐτῆ ἐθεμελιούτο ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἀριθμῶν, ἐπὶ χρηματικῶν συμφερόντων, ἐπὶ ὑπολογισμῶν τίνι τρόπῳ ν' ἀποσπάσῃ παρὰ τοῦ ἐνὸς φίλου καινουργῆς ὄχημα, παρὰ τοῦ ἄλλου τὴν πληρωμὴν τοῦ ἐνοικίου, παρὰ τοῦ τρίτου τὴν πληρωμὴν λογαριασμοῦ καταστήματος νεωτερισμῶν, παρὰ τοῦ τετάρτου μόνον καὶ μόνον ὅπως τῷ ἀποσπάσῃ εὐπρόσωπόν τι ποσόν, καὶ πάντα ταῦτα ἔβλεπεν, ἠσθάνετο καὶ ἐνόει ἡ μικρὰ καὶ εὐειδῆς Μήλοτσα! καί... ἀνεπτύχθη ἐν αὐτῇ ὀργανικῶς, ἠδύκην, καὶ ἐρριζώθη ἡ ἐδραία πεποιθήσις, ὅτι αὐτῆ εἶνε ἡ ζωὴ, ὅτι μόνον εἰς τοῦτο συνίσταται, ὅτι διὰ τὴν γυναῖκα δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἄλλη, ὅτι διάφορος ταύτης ζωὴ δὲν εἶνε ζωὴ, ἀλλὰ βάσανος. Ἦκουσεν αὐτῆ ὅτι ὑπάρχῃ ἀκόμη ζωὴ τῶν σαλονίων τοῦ μεγάλου κόσμου! ἀλλὰ περὶ τῶν ἰθυνοῦσων τὰ σαλόνια ταῦτα, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἐξεφράζετο ἀείποτε μετὰ ζηλοτύπου εἰρωνειῆς καὶ περιφρονήσεως, λέγουσα, ὅτι καὶ ἐκεῖναι «διὰ τοῦ αὐτοῦ μύρου εἰσὶν ἠλειμμένα καὶ κατ' οὐσίαν καρποὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀγροῦ εἶνε», μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἔδωκεν αὐτῇ τὴν εὐτυχίαν νὰ ἦνε κόμησσα ἢ πριγκηπέσσα, ἀλλὰ κατέστησεν αὐτὴν «τοῦ θεάτρου», καίτοι ἡ Μήλοτσα αὐτῆς «εἶνε ὡσαύτως κόμησσα ἐκ γενετῆς, ὡς καὶ πᾶσα νόμιμος κόμησσα», κάπου ἐδιδάχθη καὶ αὐτῆ κάτι τι, τὸ γαλλικὸν λύκειον ἔδωκεν αὐτῇ τὴν γνωστὴν ἐξωτερικὴν λάμπριν, τὰ δὲ ἠθικὰ προτερήματα αὐτῆς ἐχαλκεύθησαν εἰς τὸ οἰκιακὸν σχολεῖον τῆς μητρὸς της. Ἀμιγῆ ἀπέμεινον μόνον αὐτῇ ἡ ἔμφυτος ἀγγίνοια καὶ χαρακτήρ, πιθανῶς κληρονομηθέντα παρὰ τοῦ πατρὸς ἐξ αἵματος· ἀλλ' ὅπως τὸ ἐν, οὕτω καὶ τὸ ἕτερον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἀτμοσφαιρας τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἔλαβον στερεὰν καὶ ὀρισμένην διεύθυνσιν.

1. Ὑποκοριστικὸν τοῦ Λιουδμήλα.

Κατὰ τὸν ἐνεστώτα χρόνον ἡ πρῶν ὀρχηστρίς εἶχεν ἤδη ἐξανθήσει, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶχε πάντοτε παρ' αὐτῇ ἓνα ἐκ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς λατρευτῶν, ὅστις τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἔδραπνήσε δι' αὐτὴν ἀπασαν τὴν μικρὰν περιουσίαν του, καὶ μολαταῦτα ἔμεινε πιστὸς λάτρης αὐτῆς. Ἦδη, ὅτε ἡ λάμπουσα νεολαία, οὐχὶ μόνον ἀπεστράφη αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐλησμόνησε πρὸ πολλοῦ καὶ περὶ τῆς ἰδίας αὐτῆς ὑπάρξεως, ὁ δὲ πτωχὸς λάτρης ἐξήρχετο ἀνευ ὑποδημάτων, ἡ γραῖα παλλακίς μας ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ἔχῃ ὅπως δῆποτε ἓνα ἄνδρα, ὅστις νὰ μετέχῃ τῆς ἀνιερατῆς σχολῆς της καὶ ἀπήλαυσε τοῦ ποθομένου. Ἐνέδυν αὐτῇ, ἐπότιζεν, ἔτρεφεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο ἐκυριάρχει ἐπ' αὐτοῦ δι' ἀνεκλήτου καὶ δεσποτικοῦ κράτους. Ἐκ τοῦ παρελθόντος μεγαλείου της, διετέθη κεφάλαιόν τι, μικρόν, ἀληθῶς, ἀλλ' ὅπερ ἠδύνατο ὅπως δῆποτε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑπαρξίν της, βαίνουσαν ἤδη πρὸς τὸ γῆρας· ἡ πρῶν ὀρχηστρίς διεχειρίζετο τὰ χρήματά της: τὰ ἐδάνειζε τοκογλυρικῶς καὶ ὑπὸ ἀσφαλῆς ἐνέχυρον.

Ὅταν ἡ Λιουδμήλα συνεπλήρωσε τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος, ἡ τρυφερὰ μήτηρ αὐτῆς συνεκέντρωσε τὰς ἐλπίδας καὶ τοὺς ὑπολογισμούς της ἐπὶ τοῦ μονογενοῦς τέκνου της. Προθύμως δὲ θὰ ἔδιδεν αὐτὴν καὶ εἰς γάμον, «ἂν παρουσιαζέτο κατάλληλος ἄνθρωπος», ἀλλ' ἡ ἰδέα αὐτῆ ὀλιγώτερον προσεμεῖδία αὐτῇ, ἢ ἑτέρα πρόθεσις, πρὸς τὴν ὁποίαν πολλῶ μᾶλλον ἔκλινεν ἡ καρδία της.

— Τί καλὸν εὐοίσκουν ὅσοι ὑπανδρεύονται σήμερον! Ἐλεγε πολλάκις πρὸς τὴν θυγατέρα της: καὶ ἂν σοῦ τύχῃ ἀκόμη κανένας διάβολος! Τί, μόνο γιὰ νὰ μπλέξῃ κανεὶς; ἓνα περιττὸ γομάρι εἰς τὴν ῥάχη σου! — Πρέπει ὅμως, μητέρα, νὰ ἀποκατασταθῇ κανεὶς, ἀπεκρίνετο εἰς ταῦτα ἡ Μήλοτσα — ἐκτός τούτου οὐδὲν μὲ συμφέρει νὰ εἶμαι ἐγγεγραμμένη ὡς ἀπλή ἀστὴ τῆς Πετροπόλεως. — Ἄ, παιδί μου, καὶ μήπως τάχα δὲ κατάγεσαι ἀπὸ εὐγενῆς αἵμα κόμητος! Ποῦτος ἔχει ὄρεξιν νὰ ἐξετάζῃ τοιαῦτα πράγματα, ἀφοῦ σὺ γοητεύεις τοὺς ἄνδρας; Ἡ καταγωγὴ σου — εἶσαι σὺ ἡ ἰδίαν, τὸ ἐξωτερικόν σου. Μάθε νὰ ἀρέσκῃς — καὶ ἰδοὺ ἡ καταγωγὴ σου!

— Πάντοτε ὅμως εἶνε προτιμότερον νὰ καλῆσαι σύζυγος εὐπκτρίδου, ἢ ἀλλέως, ἀπεκρίνατο μὴ συμφωνοῦσα ἡ Μήλοτσα.

— Αἶ, καλὰ, ἂς σὲ καλοῦν! Μήπως ἐγὼ λέγω τὸ ἐναντίον; — Ἐγὼ νὰ φανῶ ἐναντία εἰς τὴν εὐτυχίαν σου — ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ! μήπως δὲν εἶσαι κόρη μου;... Βέβαια ἂν σου λάχῃ κανένας βλαξ ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν, καὶ ἂν εἶνε ἀκόμη καὶ πλούσιος — οὔτε λόγο δὲν ἔχω νὰ πῶ, σὲ δίνω μὲ τὰ δύο μου χέρια, «πήγαινε κυρὰ μου!» — ἀλλ' ἂν ἦνε διαφορετικὰ, τότε, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ἀξίζει ὁ κόπος... Τί ὠφέλεια θὰ προκύψῃ ἂν πανδρευθῆς; Ἐνόσφ εἶσαι ἀθῶα καὶ ὠραία κόρη, εἰμπορεῖ πράγματι νὰ ἐλκύσῃ τὴν

προσοχὴν κανενὸς ἀνθρώπου καθὼς πρέπει, πλούσιου, ἰσχυροῦ, ὁ ὅποιος νὰ σὲ ἐξασφαλίσῃ καθ' ὅλον τὸν βίον σου. Ἴδου, παραδείγματος χάριν, ὁ πατήρ σου, ὁ μακαρίτης κόμης (ὁ Θεὸς ν' ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν του!) εἰμπόρεσε καὶ μ' εἶδε καὶ μ' ἀπέσυρε, νὰ εἰποῦμεν ἔτσι, ἀπὸ τὴν μηδαμινότητά, καὶ διατί; — διότι ἤμην ἐνάρτος, διότι ἐγνώριζα νὰ προσέχω καὶ προφυλάττωμαι μέχρι τῆς καλῆς εἰρίας.

— Ναί, περίμενε αὐτὴν τὴν περιουσίαν! εἶπε στεναζούσα ἡ Μήλοτσα.

— Περίμενε καὶ θὰ ἐπιτύχῃς! ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃς πῶς νὰ προφυλαχθῆς! εἶπεν ἐνθαρρύνουσα ἡ μήτηρ. Ἄφες τὴν φροντίδα εἰς ἐμέ, ἐγὼ εἶμαι πολὺ ἐμπειροτέρα σοῦ, καὶ γνωρίζω νὰ σχηματίσω τὴν εὐτυχίαν σου! Ἐγὼ, ἡ φιλόστοργος μητέρα, φανταζέσαι, ὅτι δὲν πονῶ διὰ σέ; Ἐχε ὑπομονήν, δός μου καιρὸν ἔχω καὶ ἐγὼ μερικοὺς παλαιοὺς φίλους, μερικάς παλαιὰς σχέσεις — ὁ Θεὸς θὰ μὰς βοηθήσῃ, — ἐγὼ ἡ ἰδίαν θὰ φροντίσω νὰ σοῦ εὐρω ἄνδρα, ἐγὼ θὰ τὰ διορθώσω ὅλα καὶ θὰ σὲ εὐλογήσω· ἔχε ὅμως πάντοτε ὑπ' ὄψιν σου ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον πρέπει νὰ προφυλάττεσαι καὶ νὰ μὴ γοητεύσαι!

Φεῦ! ἡ φιλόστοργος αὐτῆ μήτηρ ἐπέπρωτο νὰ ἀπατηθῇ μικρὸν εἰς τὰς λαμπρὰς προσδοκίας της. Κατὰ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τοῦ βίου της ἡ Μήλοτσα, ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ μόνη, ἀνευ τῆς μεσολαβήσεως τῆς μητρὸς της, ἠδύνατο νὰ φροντίσῃ περὶ τῆς εὐτυχίας της. Ἦτο θέρος καὶ κατῶκον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐν τῷ χωρίῳ Νόβαγια, ὅτε ἤρξατο ἐπισκεπτόμενος αὐτοὺς ὠραῖος ἀξιωματικὸς τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος ἐκέκτητο ὄνομα καὶ ὠκύποδα ἵππον, ἐξευγμένον εἰς κομψότατον ὄχημα· τὰ ἐνδύματά του ἦσαν πάντοτε τῆς ὥρας καὶ τῷ ἤρχοντο ἀξίολογα. Ἡ μήτηρ τῆς Μήλοτσας ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς περιουσίας του, ἀλλ' αἱ διαδόσεις ὑπῆρξαν ἀντιφατικαί· οἱ μὲν ἐβεβαίουν ὅτι δῆθεν ὁ ἀξιωματικὸς εἶχεν ἀφθονα τὰ μέσα, αἱ δὲ μετὰ πολλῆς βασιμότητος ἔκλινον ὅτι ἐκτός τῶν χρῶν οὐδὲν ἄλλο ἔχει. Ἡ μήτηρ συνεβούλευε τὴν θυγατέρα της «νὰ ἦνε προσεκτικὴ» καὶ νὰ ἔχῃ τὰ μάτια της ἀνοικτά, ἀλλ' ἡ Μήλοτσα κατῶρθου ἐνίοτε νὰ ἐξαπατᾷ τὴν ἀγρυπνίαν της καὶ παρεῖχεν ἑαυτῇ μικρὰς τινὰς τέρψεις, ὡς λόγου χάριν, ἐσπερινὸν περίπατον en deux εἰς τὰς ἀύχμηρας δεινροστοιχίας τοῦ χωρίου καὶ εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Ἐλαγίνσκη.

Ἐνεκα τούτου, συχνάκις ἤκουεν αὐτῆ σφοδρὰς ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὴν μητέρα της, ἧτις ἔκλαιε μάλιστα καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὴν ὅτι ἦτο ἀχάριστος κόρη καὶ θλίβει καὶ κατασπαράσσει εἰς τεμάχια τὴν μητρικὴν αὐτῆς καρδίαν. Ἡ θυγάτηρ εἰλικρινῶς ἐβεβαίον αὐτὴν ὅτι πάντα ταῦτα ἦσαν ἀσήμαντα πράγματα, ὅτι δὲν ὑπῆρχε σοβαρὸν τι, ἀλλ' οὔτε δύναται νὰ ὑπάρξῃ, ὅτι αὐτὴ γνωρίζει τί πράττει, καὶ ἐν τού-

τοίς ἀπαρτηρήτως ἠράσθη ἐλαφρῶς τοῦ ὄραίου ἀξιοματικῆς τῆς φρουρᾶς. Ὁ ἐλαφρὸς οὗτος ἔρωσ ὑπῆρξεν ὁ μόνος καθ' ὅλον τὸν βίον τῆς ἰσως, ἀκούσιος φόρος τῆς καρδίας πρὸς τὴν ἐαρινὴν δεκαεπταετῆ ἡλικίαν τῆς. Ἐβλεπεν ὅτι ὁ ἀξιοματικός ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον, καὶ κρίνουσα ἐκ τοῦ ἴππου, τῆς στολῆς, τῶν γλυκουσματῶν τῶν δώρων καὶ τῶν διηγήσεών του, ἐπίστευεν εἰς τὰ πλούτη του. Ἡ Μήλοτοσκα ἐφρόνει ὅτι δὲν θὰ ἦτο διόλου κακὸν νὰ ἠρνεύσθαι τὸν λάτρην τοῦτον, μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ, ὥστε ὄραϊαν τινὰ πρῶταν νὰ γίνῃ νόμιμος σύζυγός του. Ἐν τούτοις μία τῶν φίλων, καὶ γειτόνων τῆς, ἤρξατο ὡσαύτως δεικνύουσα φανεράν, σχεδὸν ἐπίμονον διάθεσιν πρὸς τὸν ἠρώα τῆς, καὶ ὁ ἠρώας, πρὸς ἀπελπισίαν τῆς Μήλοτοσκας, δὲν ἐφέρετο ἀσυμπαιθῶς πρὸς τὴν τοιαύτην προσοχὴν. Ἡ Μήλοτοσκα ἤρισε πρὸς τὴν φίλην τῆς, ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως ἐβελτίωσε τὸ πρᾶγμα. Τούναντίον, ἡ φίλη αὐτῆς ἤρξατο ἀναφανδὸν καὶ ἄνευ συστολῆς νὰ «διαφιλονεικῆ παρὰ τῆς Μήλοτοσκας τὸν λάτρην τῆς». Τὴν Μήλοτοσκαν ἤρξατο κατατρώγουσα ἡ ζηλοτυπία, ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ κίνδυνος ν' ἀπωλέσθαι τὸν ἄνδρα, ἐφ' οὗ ἐστηρίζοντο οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς καὶ πρὸς τὸν ὁποῖον, εἰς ἐπίμετρον, δὲν ἔμενεν ἀπαθῆς ἡ ἰδίᾳ αὐτῆς καρδιά. Μεγάλως ἐλπίζουσα εἰς ἑαυτὴν καὶ φρονοῦσα, συνεπίειξ τούτου, δι' ἐνὸς ἀποφασιστικοῦ βήματος νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τῆς ἡ Μήλοτοσκα... ὑπερέβη τὸ ἀπηγορευμένον ὄριον, δι' ὅπερ πλειότερον παντὸς ἐφοβεῖτο ἡ μήτηρ τῆς... Ἀλλὰ... ἠπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς.

Τὸ λάθος τοῦτο — φόρος τῆς νεότητος καὶ τοῦ μικροῦ αἰσθήματος — ἐχρησίμευσεν αὐτῇ ὡς μάθημα δι' ἅπαντα τὸν κατόπιν βίον τῆς. Κατ' ἀρχὰς ἡ ὑπόθεσις ἐφαίνετο ὅτι βραίνει καλῶς ὁ ἀξιοματικός τῆς φρουρᾶς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ὡς τίμιος ἄνθρωπος, θὰ ἐπανόρθου τὸν ἔρωτά του διὰ τοῦ γάμου, ὅτε αἰφνης συναλλάγματα, ἀπειλοῦντα εἰσπραξίν, ἠνάγκασαν αὐτὸν αἰφνιδίως, καὶ, οὕτως εἰπεῖν, λάθρα, νὰ ζητήσῃ σωτηρίαν εἰς Τασκέντην.

— Αἶ, κυρά, ἐπιτάσθηκες στὰ πράσσα; μετ' ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς ἐπετίμα τὴν Μήλοτοσκαν ἡ μήτηρ — πάει — πδει ὁ γάμος σου μὲ τὸν ἀξιοματικόν! ... Αἶ; αἶ; δὲν σοῦ τὸ εἶπα, δὲν σὲ προειδοποίησα; ... Ὁχι, σεῖς θαρρεῖτε, σήμερον ὅτι ἐγίνατε φρονιμώτεραις ἀπὸ τὰς μητέρας σας! ἡ μητέρα εἶνε ἀνόητος! τί νὰ τῆς ἀκούσω! Τί καταλαμβάνει αὐτή! ... Καὶ τί νὰ σὲ κάμω τώρα, δὲν μοῦ λέγεις!;

— Δὲν σὲ παρεκάλεσε κανεὶς νὰ «κάμης», εἶπεν οὐχ ἦτον ὀργίλιως ἡ θυγάτηρ — θὰ εὐρῶ μόνη μου τί πρέπει νὰ κάμω!

— Ὁχι, λάθος ἔχεις, λάθος ἔχεις, δὲν θὰ βρῆς! Τώρα ἐχάθη πειρὰ τὸ καπιτάλι σου! ἀνεπιστρεπτεῖ ἐχάθη! Τώρα καὶ ἡ ἀξία σου πλέον δὲν εἶνε ἡ αὐτή! Καὶ γιὰτί, φεῖδι φαρμακερό, σ' ἐτάξιζα, σ' ἐπότιζα, σὲ ἀνέτρεφα, καὶ σ' ἐπονοῦσα μὲ τὴν καρδιά μου; γιὰτί ὅλα αὐτά, ἀχά-

ριστον πλάσμα!; Νὰ λογαριάσῃ κανεὶς τί μοῦ στοιχίζου, μόνον αὐταῖς ἡ πατσαβούραις καὶ τὰ στολίσματά σου! Καὶ εἶν' αὐτὴ ἡ πληρωμὴ τώρα, δι' ὅλα τὰ μητρικὰ αἰσθήματά μου, δι' ὅλα τὰ βάσανα καὶ τὰς φροντίδας μου!;

Καὶ ἔκλειον ἀμφοτέραι πικρῶς καὶ ὀργίλιως περὶ τοῦ ἀνεπιστρεπτεῖ ἀπωλεσθέντος κεφαλαίου.

Ἀλλὰ παρήλθεν ἀρκετὸς χρόνος — καὶ ἡ πρώτη ἐξαψὶς τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ὀργῆς καὶ τοῦ ἄλγους κατηνύσθη. Ἀμφοτέραι συνησθάνθησαν τὴν ἀνάγκην τῆς δι' οἰουδήποτε μέσου ἐπανορθώσεως τῆς ζημίας. Ἡ Μήλοτοσκα ἐφρόνει ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ὑπανδρευθῆ τώρα, «νὰ νοικοκυρευθῆ», ἀλλὰ νὰ νοικοκυρευθῆ οὕτως, ὥστε ἐν πρώτοις ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν τίτλον τῆς ἀστῆς, ὅστις τῇ ἦτο ἀπεχθὴς καὶ ἀνυπόφορος, διὰ τοῦ ὀνόματος «εὐπατρίδου τινός» ἀκολουθῶς νὰ νοικοκυρευθῆ οὕτως, ὥστε, ἐπωφελουμένη τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νομίμου συζύγου καὶ τοῦ ὀνόματός τῆς, νὰ φυλάξῃ δι' ἑαυτὴν, εἰς πάσαν περίπτωσιν, πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ ἐνεργεῖν καὶ διαθέτειν κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς προαίρεσιν.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

FERNAN CABALLERO

ΦΩΤΕΙΝΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ

Ἰσπανικὸν διήγημα

[Συνέχεια]

— Μὴ τὴν πιστεύετε, Δὸν Ζουστε, μὴ τὴν πιστεύετε, αὐτὸ εἶνε ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἀνεκάλυψε μόνη τῆς. Ἄ! ἤκουσε κανεὶς ποτὲ μεγαλειότεραν ὕβριν, περισσοτέρην ἀναίδειαν; Νὰ λέγῃ ὅτι ἦτο ἀνόητος ὁ πάππος τῆς;

— Τὸ ἔξευρετε πολὺ καλά, ἀλλὰ διατί θυμῶνετε; μήπως εἶνε ἰδική σας ἀνοησία, πάππε μου;

— Δὲν σὰς τὸ ἔλεγα, Δὸν Ζουστε, ὅτι αὐτὴ ἡ πανούργος εἶνε ἰκανὴ νὰ εἴπῃ ὅ,τι τῆς ἔλθει. Παναγία! Τί θάρρος, τί ἀχαριστία!

— Δὸν Ζουστε, ὑπέλαβε δειλῶς ἡ Εἰρήνη, δὲν θέλουν νὰ νυμφευθῶ τὸν Μανουήλ Διαζ, ἕνα τόσῳ καλὸν νέον, ὁ ὁποῖος μ' ἀγαπᾷ τόσῳ, καὶ δὲν θέλουν, διότι εἶνε λαθρέμπορος! Δι' αὐτὸ δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ὀμιλοῦμεν κἄν, θεία Ζουάνα. Καὶ ἔπειτα — μοῦ τὸ εἶπαν πολλοὶ — εἰς τὴν Μαδρίτην καὶ εἰς ἄλλας μεγάλας πόλεις, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολλοὶ πλούσιοι καὶ μεγάλοι καὶ εἶνε λαθρέμποροι καὶ πολλοὶ ἐκατομμυριοῦχοι, οἱ ὁποῖοι ἀπ' αὐτὸ ἔκαμαν τὴν περιουσίαν των.

— Εἰς αὐτὸ θὰ σοῦ ἀπαντήσω, εἶπεν ἡ γραῖα, ὅτι εἶπαν μίαν φορὰν εἰς τὴν Μαδρίτην εἰς ἕνα, ὁ ὁποῖος ἠρώτα διατί θὰ κρεμάσουν ἕνα κατάδικον, τὸν ὁποῖον ὠδήγουν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης: ἐπειδὴ ἐκλεψεν ὀλίγον.

» Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ὁ Ἀντώνιος ἀνεχώρει διὰ τὸ κυνήγιον καὶ ἡ ἐκδρομὴ του ἐπρόκειτο νὰ διαρκέσῃ ἀρκετὰς ἡμέρας: κατόπιν ἔμαθον τί συνέβη τὴν νύκτα ἐκείνην.

» Ἡ θεία Ζουάνα, θερμαινομένη παρὰ τὴν ἐστίαν, δὲν ἤργησε ν' ἀποκοιμηθῆ βαθέως. Αἰφνης σύριγμα διαρκές καὶ ὀξύ ἠκούσθη εἰς τὴν ὁδόν. Ἡ Φωτεινὴ ἐσπευσε νὰ ἐγερθῆ, πλὴν ἡ γραῖα Ζουάνα ἐξυπνήσασα τὴν ἐκράτησε καὶ ἡ νεανίς ἠναγκάσθη νὰ προσποιηθῆ τὴν κοιμωμένην. Μετ' ὀλίγον φωνὴ καθαρὰ καὶ γλυκεῖα ἠκούσθη ψάλλουσα.

» Ἡ Φωτεινὴ ἠγέρθη καὶ διηυθύνθη, ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν βαδίζουσα, πρὸς τὸ παράθυρον.

» Τὸ ἦνοιξε χωρὶς κρότον.

» Ἡ σελήνη ἐφώτιζεν ἐξ ὀλοκλήρου τὸ πρόσωπόν τῆς καὶ τοὺς λάμποντας ὀφθαλμούς τῆς. Διάλογος ταχὺς διημεψήθη μεταξὺ τῆς κόρης, στηριζομένης εἰς τὸ παράθυρον, καὶ τοῦ νέου, ὅστις ἴστατο εἰς τὴν ὁδόν.

» Ὁ νέος οὗτος, ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, πλὴν κομψὸς καὶ χαρίεις, μὲ εὐρὺ μέτωπον καὶ ταχὺ βλέμμα, ὑπερήφανον δὲ στόμα, ἦτο ὁ Μάρκος Ρουῖζ ὁ ἡμιονηγός.

« Ὁκτῶ ἡμέρας τώρα δὲν ἦλθες εἰς τὸ παράθυρον.

— Ὁ πάππος μου μὲ παραφυλάττει.

— Καὶ διατί; μήπως ἔχει λόγους ἐναντίον μου;

— Ναί, λέγει ὅτι μεταχειρίζεσαι πολὺ τὸ ἐγχειρίδιόν σου.

— Τὸ ἐγχειρίδιόν μου; Δι' ἡμᾶς τὸ ἐγχειρίδιον εἶνε ἡ πρώτη ἀνάγκη... Τίποτε ἄλλο;

— Ναί, λέγει ὅτι κατάγεσαι ἀπὸ κακὴν γενεάν, ὅτι εἰς τῶν προγόνων σου ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφόν του, καὶ ὅλοι τώρα ὀνομάζεσθε Κάϊν.

— Ὁ πάππος σου δὲν ἤξεύρει τί λέγει: δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό. Ἐχομεν καὶ ἡμεῖς ἐν ἐπώνυμον, ἀλλὰ μήπως ὅλοι ἐδῶ δὲν ἔχουν; καὶ αὐτοὶ ἀκόμη...

— Τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ τί νὰ κάμω;

— Εἶνε βέβαιον, ὅτι θέλει νὰ σὲ νυμφεύσῃ μὲ τὸν Ζουάν Μένα. Τὸ ἀρνεῖσαι; Εἶνε ἀλήθης ἡ ὄχι; Ἐὰν τὸ θέλῃ ποῖος θὰ τὸν ἐμποδίσῃ; Σὺ; ὄχι, βέβαια. Σὺ μ' ἀπατᾷς καὶ... τὸν ἀγαπᾷς ἐκείνον.

— Εἶσαι τρελλὸς ἢ μήπως ἀστειεύεις, Μάρκε; Ἐγὼ; ἐγὼ νὰ γίνω σύζυγος τοῦ Μένα! Ἄ! πολὺ μ' ἀδικεῖς.

— Καὶ ὅμως αὐτὸ θὰ γείνη, Φωτεινὴ. Ἄρα γε θὰ μὲ ἐνθυμεῖσαι; Ἀλλὰ... θὰ σὰς κάμω νὰ μ' ἐνθυμηθῆτε αἰωνίως.

— Νὰ καὶ ἀπειλαί... Ἄν σὲ ἤκουε ὁ πατήρ μου δικαίως θὰ ἔλεγε ὅ,τι λέγει περὶ σοῦ.

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ, Φωτεινὴ, καὶ δι' αὐτὸ δὲν θέλω νὰ σὲ χάσω: εἶμαι ζηλότυπος καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἴδω μ' ἄλλον, ἐννοεῖς;

— Θὰ γείνω σύζυγός σου, Μάρκε Ρουῖζ, θέλω νὰ γείνω, ὄχι διότι μ' ἀπειλεῖς, ἀλλὰ διότι τὸ ἐπιθυμῶ.

» Ἡ Εἰρήνη, ἥτις καθ' ὅλον τοῦτον τὸν

χρόνον ἔμενε σκεπτική κάτω νεύουσα, πλησίον τῆς κοιμωμένης μάμμης της, ἠκούσεν αἴφνης φωνὴν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν ἄδουσαν χαμηλοφώνως καὶ περιπαθῶς τὸ ἐξῆς θαυμάσιον δημοτικὸν ᾄσμα :

Ἔμαθα πῶς παντρέυεσαι, τὸ λένε στὸ χωριὸ
κ' ἦλθα σὲ σένα νὰ μοῦ πῆς ἡ ἴδια τὴν ἀλήθεια,
γιατὶ μοῦ τρώει τὴν καρδιά ὁ πόνος σὺν θεριῶ
καὶ μοῦ ξεσχίξ' ἡ ἔνοια σου βαθεῖα βαθεῖα τὰ στήθεια.

Ὅταν θὰ γέρνης μὲ χαρὰ στοῦ ἄλλου τὴν ἀγκάλη
κι' ὀλόγλυκα θὰ τὸν φιλῆ τὸ ἔμμορφό σου στόμα,
ἐγὼ θὰ γέρω αἴψυχος σὲ κρῦο προσκεφάλι
καὶ θὰ μοῦ κλείνει τὸ κορμὶ τῆς μαύρης γῆς τὸ χῶμα.

Ἄν κάποτε στὸ μνημᾶ μου ὁ δρόμος σου σὲ φέρη,
ξέχασε λίγο τὴν χαρὰ, παραίτα τὰ τραγούδια
κι' ἄς ρίψῃ γιὰ ἀνάμνησι τὸ τρυφερό σου χέρι
στὴν σκοτεινὰ τοῦ τάφου μου δυὸ δροσερὰ λουλούδια.

Ἐἰς τὰς πρώτας στροφὰς τοῦ ᾄσματος τούτου, ἡ Εἰρήνη δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά της, εἰς τὰς ἀκολούθους διεκόπη ὑπὸ λυγμῶν, εἰς τὴν τελευταίαν ὁμῶς ἔδραμεν ἀλλόφρων πρὸς τὸ παράθυρον. Τὸ πῶς τῆς σελήνης προσέδιδε εἰς τὸ ὠχρὸν πρόσωπον, τὸ βεβρεγμένον ὑπὸ ἀφθόνων δακρῶν, ὅσιν μελαγχολικὴν καὶ ἀγγελικὴν καλλονήν.

Νεανίας ὄρατος καὶ ἐξωτερικοῦ διακεκριμένου, ὑψηλοῦ καὶ ὑπερηφάνου ἀναστήματος, ἴστατο ὑπὸ τὸ παράθυρον ἦτο ὁ Μανουὴλ Διαζ.

Δὲν θέλεις πλέον νὰ μοὶ ὀμιλῆς, Εἰρήνη;

Μοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν, Μανουήλ.

Σοῦ τὸ ἀπηγόρευσαν, καὶ διατί;

Ἐπειδὴ... εἶσαι λαθρέμπορος...

Παναγία Παρθένε!... καὶ τί κακὸν εὐρίσκουν εἰς αὐτὸ ὁ πατήρ σου δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ κάμνω διὰ νὰ θρέψω τὴν μητέρα μου καὶ τοὺς μικροὺς ἀδελφούς μου;

Ναί, ἀλλὰ λέγει... νὰ ἰδῆς τί λέγει... Ἄ! ὁ σκοπὸς δὲν καθαγιαίνει τὰ μέσα.

Καὶ ἂν ἀφήσω τὸ λαθρεμπόριον... Ἀλλὰ μὴ, μὴ μοῦ κλείνεις τὸ παράθυρόν σου, Εἰρήνη, ἐπειδὴ δὲν θὰ ζήσω ἂν ἐξακολουθήσῃς...

Θ' ἀφήσῃς τὸ λαθρεμπόριον... Ἀλήθεια τὸ εἶπες... Ὡ πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἦτο ἀληθές... Ἀλλὰ... ὁ πάππος μου λέγει ὅτι τὸ λαθρεμπόριον, ὅπως καὶ τὸ χαρτοπαίγνιον, ἐλκύει καὶ ὅταν τὸ κάμνη κάνουνε ἀπαξ, δὲν τὸ παραιτεῖ πλέον.

Δὲν θὰ πιστεύσῃς εἰς τὸν λόγον μου, Εἰρήνη; Σοῦ δίδω τὸν λόγον μου. Μὲ τὰς οἰκονομίας μου θ' ἀγοράσω δύο βουβάλους καὶ μίαν ἀμαξάν καὶ θὰ ἐργασθῶ διὰ νὰ ζήσωμεν.

Ἀλήθεια, Μανουήλ, ἀπὸ βῆμερον;

Ἀπὸ σήμερον, ὄχι. Ὑπεσχέθητι εἰς τὸν ἀρχηγόν μας νὰ λάβω σήμερον μέρος εἰς μίαν ἐκφόρτωσιν τεσσάρων σάκκων καπνοῦ, οἱ ὅποιοι εἶνε κρυμμένοι ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν χαράδραν καὶ θὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου. Ἐπειδὴ ἂν λείψω θὰ στενοχωρηθῶ πολύ.

Καπνὸν; ὦ Θεέ μου, Μανουήλ, δι' ὄνομα Θεοῦ μὴν υπάγῃς. Δὲν γνωρίζεις λοιπὸν τὸν νόμον;

Πρέπει νὰ κρατήσω τὸν λόγον μου.

Αὐτὸ, Εἰρήνη, θὰ σὲ βεβαιώσῃ ὅτι ἐκτελῶ ὅ,τι ὑπόσχομαι. Ἐπειτα ὁμῶς δύνασαι νὰ μένης ἡσυχος. Ἀλλὰ... μὲ εἶπαν ὅτι ὁ Ζουὰν Μένας σ' ἐζήτησε.

Δὲν γνωρίζεις ὅτι σ' ἀγαπῶ;

Καὶ ἂν ἐπιμείνῃ;

Θὰ ἀρνηθῶ...

Εἰρήνη, εἶσαι τόσφ γλυκεῖα, τόσφ ἀδύνατος εἰς ἀντίστασιν... Θὰ σὲ πείσουν... θὰ σὲ ἀναγκάσουν...

Μὴ φοβεῖσαι... Μόνον διὰ τὸ λαθρεμπόριον δὲν σὲ θέλουν. Ὅταν λοιπὸν παύσῃς, διὰ ποῖον λόγον θὰ σοῦ ἀρνηθῶν τὴν χεῖρά μου;

Ἐνῶ αἱ δύο νεανίδες ὠμίλου ἐκάστη εἰς τὸν ἐραστὴν της, ἡ θεῖα Ζουάνα ἀφύπνισθη αἴφνης ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ἤνοιξε καὶ ἰδοῦσα κενὰς τὰς ἔδρας τῶν δύο νεανίδων, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς παρετήρησε εἰς τὸ παράθυρον μὲ τὸ σῶμα κεκλιμένον πρὸς τὰ ἔμπρὸς καὶ τὴν χεῖρα εἰς τὸν σύρτην διὰ νὰ τὸν κλείσωσι μόλις ἤθελεν ἀκουσθῆ κρότος.

Ἐν Ἰσπανίᾳ αἱ γυναῖκες τοῦ λαοῦ, ὅσφ τρυφεροὶ καὶ ἂν εἶνε ὁ μητρικὸς ἔρωσ των, νομίζουν ὅτι κανὲν μάθημα δὲν ὠφελεῖ ἂν δὲν συνοδευθῆ ὑπὸ πρακτικῶτερου τινὸς βοηθήματος τῆς μνήμης.

Ὡστε μόλις ἡ θεῖα Ζουάνα τὰς εἶδε, ἀνέκραξεν ὠργισμένη: «Ἄ! σὰς συνέλαβα ἐπὶ τέλους, πονηρὰ ζῶα» καὶ ὑψομένη εἰς τὸ ἄκρον τῶν ποδῶν ἐπλησίασε τὴν Φωτεινὴν καὶ τῆ κατέφερε ἰσχυρὸν κτύπημα εἰς τὸν ὦμον.

Ἡ Φωτεινὴ ἐκλείσειε πάραυτα τὸ παράθυρον καὶ κατόπιν, στραφεῖσα πρὸς τὴν γραῖαν, ἐκράτησε τὴν χεῖρά της.

Ἀγαπητὴ μου μάμμη, εἶπε, θὰ σὰς πονέσῃ τὸ χέρι σας. Γιατὶ μὲ κτυπάτε λοιπὸν, τί σὰς ἔκαμα;

Μ' ἐρωτᾷς τί ἔκαμες; ἔχεις τὴν τόλμην νὰ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη, ἀφοῦ σ' εὐρίσκω εἰς τὸ παράθυρον.

Μάμμη μου, ἔβλεπα τὴν σελήνην, ἡ ὅποια λάμπει τόσον ὠραῖα, ἰδῆτέ την καὶ σεῖς, μάμμη μου, προσέθηκε φέρουσα τὴν γραῖαν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἡ θεῖα Ζουάνα ἔκυψεν ἔξω, πλὴν δὲν εἶδε οὐδένα.

Ὁ Μάρκος Ρουῖζ εἶχε γείνει ἄφαντος.

Νομίζεις λοιπὸν ὅτι θὰ μ' ἀπατήσῃς καὶ ὅτι ὁ Ρουῖζ δὲν ἦτο ἔξω. Καὶ ἡ γραῖα ἐστράφη πρὸς τὴν Εἰρήνην, ἡ ὅποια ἐν τῷ μεταξύ εἶχε τρέξει εἰς τὴν ἐστίαν καὶ προσεποιεῖτο ὅτι κοιμᾶται πλησίον τῆς ἔδρας τῆς μάμμης της.

Καλὲ εἶδατε ποτὲ ὁμοίαν ὑποκρισίαν, ἐγγρύλισεν ἡ θεῖα Ζουάνα. Ὅριστε τώρα, κοιμᾶται καὶ πιθανόν, ἂν τὴν ἐξυπνήσω, νὰ μοῦ εἴπῃ ὅτι ἔβλεπε ἐν ὠραῖον ὄνειρον. Μὲ περιπέζετε λοιπὸν;

Καὶ ἡ γραῖα ὕψωσε τὴν χεῖρα, πλὴν ἡ Εἰρήνη ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα λέγουσα:

Μάμμη μου, μοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ κάμῃ ποτὲ πλέον λαθρεμπόριον.

Ἡ Ζουάνα ἀφήκε νὰ πέσῃ ἡ χεῖρ της. Ἄν εἶνε ἀληθές, πολὺ καλά. Συνενοήσου μὲ τὸν πάππον σου.

Τὴν ἐπαύριον τῆς σκηνῆς ταύτης ἔ-

φθασεν εἰς τὸ χωρίον στρατιωτικὸν ἀποσπασμα. Ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις τὸ διώκει, ἐνεκατεστάθη εἰς τὴν οἰκίαν μας. Τὸ προσεκάλεσα νὰ προγευματίσῃ μετ' ἐμοῦ.

Ἦλθομεν ἐδῶ, μοὶ εἶπε, ἐπειδὴ μα-

κατήγγειλαν ἐν λαθρεμπόριον καπνοῦ. Προαίσθημα κακὸν μὲ προειδοποίησεν ὅτι δυστυχία τις θὰ συνέβαινε, ἠρώτησα λοιπὸν ἐν προφανεῖ συγκινήσει τὸν ἀξιωματικὸν ἐὰν εἶχεν ἀνακαλύψει τὸ λαθρεμπόριον.

Ὅχι μόνον τὸ λαθρεμπόριον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λαθρεμπόρους συνελάβομεν.

Ἀπέθεσα διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ποτήριον, τὸ ὅποιον ἔμελλον νὰ φέρω εἰς τὰ χεῖλη.

Εἶνε ἀδύνατον, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀξιωματικὸς νὰ ἐμποδισθῆ τὸ λαθρεμπόριον εἰς ἓνα τόπον, ὅπου οἱ διαπράττοντες αὐτὸ εἶνε τόσον γενναῖοι, ὥστε ἀγαπῶσι νὰ ρίπτωνται εἰς πάντα κίνδυνον.

Εὐφυσεῖς, ἱκανώτατοι, ἀκούραστοι, ἐμπιστευόμενοι εἰς τὴν τύχην τὸ μέλλον των ἀφανίζονται καὶ ἀναφαίνονται, ὡς τὰ κύματα καὶ ἔχουσι συνδεθῆ τρόπον τινὰ μὲ τὸ ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον οὐδῶλως θεωροῦσιν ἐπονείδιστον. Ἀλλὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν λαθρεμπόρων, τοὺς ὁποίους συνέλαβα, νεανίας, ὅστις μοῦ ἐμπνέει μεγάλην συμπάθειαν!

Ἐχει ἐξωτερικὸν ἔντιμον καὶ φαίνεται ἐντροπόμενος, ἐξ οὗ μαντεύω ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς λαθρέμπορος. Ἀφ' οὗτου τὸν συνελάβομεν μένει μὲ κεκυφίαν τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ προφέρῃ οὔτε μίαν λέξιν. Μόλις ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν, γυνὴ τις ἀσθενική, μὲ ὀφθαλμούς πεπλανημένους καὶ ἀναπνοὴν διακοπτομένην, ἦλθε, καὶ πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας μου, μοὶ ἔλεγε διὰ φωνῆς, καταβαλλομένης ὑπὸ τῆς ὀδύνης: «Εἶνε υἱὸς μου αὐτός, κύριε, εἶνε υἱὸς μου!» Ἡ γυνὴ αὕτη ἠκολουθεῖτο ὑπὸ νεαρῶς διωδεκαετίδος κορασίδος καὶ ἐνὸς μικροῦ παιδός. Ὅσφ διὰ τὸν νέον λαθρέμπορον πᾶσαν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τῷ εἶχεν ἀφανίσει ἡ ἀσθησις τοῦ ἐγκλήματός του μόλις ὁμῶς εἶδε τὴν γυναῖκα ἐκείνην δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ καὶ ὀπισθοχωρήσας ἐκτύπησε μανιωδῶς τὴν κεφαλὴν του εἰς τὸν τοῖχον. Ἐσπευσα ν' ἀπομακρυνθῶ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ βλέπω τὴν λυπηρὰν ἐκείνην σκηνήν.

Καὶ πόσον δύναται νὰ καταδικασθῆ; ἠρώτησα μὲ ἀγωνίαν.

Εἰς ὀκτῶ ἕως δέκα ἐτῶν εἰρκτήν.

Ὁλόκληρον τὴν ζωὴν του! ἀνέκραξα, ἡ μήτηρ του θ' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς δυστυχίας, οἱ ἀδελφοί του θὰ ἐπατιήσουν διὰ νὰ ζήσουν.

Τί δύναμαι ἐγὼ νὰ πράξω ὑπὲρ αὐτῶν; εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ἔλαβα πρὸ ὀλίγου διαταγὴν καὶ θ' ἀναχωρήσω μετὰ τῶν δεσμοτῶν εἰς Σεβίλλην.

Ὡ! κύριε, εἶπον χωρὶς ν' ἀκούσω τί ἔλεγε, δὲν ὑπάρχει κανεὶς τρόπος.

Νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ φύγουν; ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι τότε θὰ ἐπέσυρον ἐπ' ἐμοῦ ὅ,τι τώρα τόσον σὰς λυπεῖ δι' αὐτούς.

[Ἐπεται συνέχεια] Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΑ

Ἠνώρθωσε τὸ σῶμα προπετῶς, καὶ τὴν μὲν μίαν χεῖρα στηρίξασα ἐπὶ τῆς τραπέζης, διὰ δὲ τῆς ἄλλης χειρονομούσα, εἶπε πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν τῆς :

«Θά φύγῃς! ναί, θά φύγῃς!... Θά το πᾶν τοῦ πατέρα μου νά σε διώξῃ!»

Ἐκείνη ἀπήντησε κλίνουσα τὴν κεφαλὴν ταπεινοφρόνως, ἀλλὰ μὲ πολλὴν πικρίαν :

«Πολὺ καλὰ, κυρία μου, νά φύγω. Ἐγὼ δὲν γίνομαι, ἀλλὰ δούλα ὅπου πάγω γίνομαι.»

Καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς, εὐρὺ μὲν γυμνὸν ἐπίπλων καὶ ἄνευ φωτός, ἐν μόνον σιδηρόφρακτον παράθυρον πρὸς τὴν αὐλήν. Ἐκάθησε παρ' αὐτὸ καὶ ἀνεβίβη εἰς δάκρυα. Ὑπάρχει θρήνος ἐκ εἰσματος καὶ ἐξ ὀργῆς, ὅπως ὑπάρχει θρήνος ἐξ ἀγάπης καὶ ἀγαθότητος. Ἡρῆ μόνον νά τὴν ἔβλεπέ τις καὶ θά ἐνόει ὅτι ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἦτο ὁ θρήνος τῆς Γεωργίτσας. Διέθετον ἀμέσως ὑπερ αὐτῆς καὶ ἐβάρυνον κατὰ τῆς κυρίας τῆς οἱ λυγμοὶ ἐκείνοι οἱ ἐπίμονοι, ἀλλ' ἤθελον, τὸ πρόσωπον τὸ κεκρυμμένον ἐντὸς τῶν μικρῶν παλαμῶν, ἢ σεμνὴ ἐρυθρότης τῶν ὠτίων, ἢ ἀταξία τῆς οὐλῆς μελανῆς κόμης — ὡς ἐσκιαγραφεῖτο ἢ χαρίεσσα εἰκῶν τῆς εἰς τὸ ἔσχατον φῶς τῆς δύσεως...

Ἄ, πολὺ σκληρὰ ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν ἡ μικρὰ τῆς κυρίας, αὐτῆ, ἡ ὁποία ἔπρεπε νά τὴν ἀγαπᾷ περισσότερο ἀπὸ ὅλους ἐκεῖ ἐκεῖνα! Κρίμα νά ᾔηνε τόσο ὀργίλη, τόσο πείσμων, τόσο ἰδιότροπος, τόσο ἀπότομος! Καὶ ὅμως δὲν ἦτο κακὴ κατὰ βᾶθος, ὄχι, δὲν ἦτο κακὴ. Ἄλλ' εἶχε στιγμὰς φοβερὰς, μία μόνη τῶν ὁποίων ἤρκει νά καταστρέψῃ ὀλοκλήρων ἐτῶν εὐτυχίαν...

Ἦτο ἰκανὴ ἐν τῇ παραφορᾷ τῆς — ἀδιάφορον ἂν θά το μετενόει κατόπι — νά τὴν διαβάλλῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ νά ζητήσῃ τὴν ἀποπομπὴν τῆς. Καὶ ἐκεῖνος, ὁ τυφλὸς ἀγαπῶν τὴν θυγατέρα του, ἐδύνατο νά τὴν ἀκούσῃ καὶ... τίς οἶδε! νά ποδιώξῃ τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν πιστὴν τῶν ἐτῶν ὑπηρετρίαν, τὴν ἀφωσιωμένην εἰς τὴν μικρὰν οὐθύθυμον, τὴν σύμβουλον, τὴν βοηθόν, αὐτὴν, ἢ ὁποία ἐγνώριζε τόσα τῶν τρυφερῶν τῆς μυστικῶν!... Ἄ, τὰ μυστικά! Ἐπ' αὐτῶν ἐδύνατο νά στηριχθῇ καὶ νά ἐλπίσῃ δικαιοσύνην καὶ εὐνοίαν. Ὅχι, ὅτι ἐδύνατο ποτὲ νά προδώσῃ εἰς κανέναν τὴν μικρὰν καὶ ἀγαπητὴν ἐρωτότροπον, νάποκαλύψῃ κρύφια σχέδια, εἰς τὰ ὁποῖα καὶ αὐτὴ συνήργησε πολλάκις... ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν κυρίαν τῆς, ἢ ὁποία ἀκόμη ἴσως δὲν ἐγνώρισε τὸν χαρακτῆρά τῆς, ὁ φόβος οὗτος τῆς ἀποκαλύψεως τῶν μυστικῶν ἐδύνατο νά ἔχῃ καλὸν ἀποτέλεσμα. Ὡ, βέβαια, δὲν θά ἐρριψοκινδύνευε νά εἶπῃ πρὸς τὸν πατέρα τῆς τίποτε κατὰ τῆς συνενόχου... Καὶ ἦτο μὲν ὁ φόβος τῆς κυρίας ἀδικός καὶ

προσβλητικὸς διὰ τὴν ὑπηρετρίαν· ἀλλ' ἀδιάφορον! ἀφ' οὗ θά ἐπέφερε τὴν ἐπανάρθωσιν τῶν σχέσεών των καὶ θά ἔμενεν ἀκόμη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, τίς οἶδε, μίαν ἡμέραν θά ἐδύνατο ἴσως νάποκαλύψῃ πρὸς τὴν μικρὰν ἀχάριστον ὄλον τὸ βᾶθος τῆς καρδίας τῆς.

* *

Καὶ ἐπῆρχετο ὄλοεν ἡ ἑσπέρα. Ἐπὶ τοῦ ἀμαυρουμένου θόλου, ἐφ' οὗ ἀνεφαίνοντο οἱ πρῶτοι ἀστέρες, ὁ νότος συνεσώρευεν ὄγκους νεφῶν. Κάτω τὰ γραφεῖα ἠρημώθησαν πρὸ πολλοῦ. Καὶ αὐτοὶ οἱ βραδύναντες ὑπάλληλοι, τῶν ὁποίων τὰ φωτισθέντα παράθυρα προεβλήθησαν ἐπ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι τοίχου, ἔσβεσαν ἤδη τὰ φῶτά των καὶ ἀπῆλθον. Εἰς φρουρός — τὸ Κατάστημα ἦτο Δημόσιον — ἐτάχθη εἰς τὸ παρὰ τὴν σιδηρᾶν ἐξώθυρον φυλακεῖον. Ὁ ἐπιστάτης ἐκλείδωσε διὰ διπλῶν στροφῶν ὄλας τὰς θύρας καὶ παρέδωκε τὸν ὄρμαθὸν τῶν κλειδίων ἐπάνω εἰς χεῖρας τῆς κυρίας Φωτιάδου. Ὁ κύριος Φωτιάδης, ὁ γηραιὸς Ἐφορός τοῦ Καταστήματος, ἀνῆλθεν ἤδη παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ του καὶ περιέμενεν ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τὴν ὄραν τοῦ δείπνου, καθήμενος παρὰ τὴν θερμάστραν καὶ ἀναγινώσκων τὸν Αἰῶνα. Ἀπέναντι τοῦ πατρὸς τῆς ἡ Λίτσα πλέκει ἐν τρίχαπτον σιωπηλῇ καὶ δύσθυμος. Τὸ ὠρατὸν τῆς στήθος ἀναπάλλει ὑπὸ ἀγνώστου τινὸς ἀγωνίας, καὶ ἐν ᾧ ἐξακολουθεῖ χειριζομένη τὸ κροσέ, στρέφει ἀνήσυχος τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ὠρολόγιον...

Ἡ Γεωργίτσα πηγαινοέρχεται ἐτοιμάζουσα τὴν τράπεζαν, κατηγῆς, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐρυθρούς. Ἄχ, πῶς τρέμει, ἀγνοοῦσα τί θά γενήσῃ ἢ σιωπῇ ἐκείνη τῆς μικρᾶς τῆς κυρίας! Εἰς ἐν βλέμμα ὁ κύριος ἐνόησε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου τῆς καὶ ἠρώτησε :

«Καλὲ τί ἔχει ἀπόψε ἡ Γεωργίτσα ;

—Τίποτα», ἔσπευσεν ἀπαντήσῃ ἡ Λίτσα· «ἐγὼ τὴν ἐμάλλωσα λιγάκι, μὰ θά τῆς περάσῃ».

Εὐόωνος ἦτο ἡ ἀπάντησις. Ἡ Λίτσα μετενόει... βέβαια, βέβαια, δὲν θά ἔλεγε τίποτε κατ' ἐκείνης πρὸς τὸν πατέρα τῆς...

Παρατέθη τὸ δείπνον καὶ ἐπηκολούθησεν ἡ μετ' αὐτὸ βραχεῖα οἰκογενειακὴ ἐσπερίς. Μεθ' ὃ ἀπῆλθον ὅλοι νά κοιμηθῶσι. Πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἡ Λίτσα, τὴν ἐσταμάτησεν εἰς τὸν διαδρόμον ἡ Γεωργίτσα καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ μυστηριώδη φωνήν :

«Κυρία Λίτσα, ἀπόψε... θά ἔλθῃ ;»

Ἡ νεῆνις τὴν εἶδε μὲ βλέμμα πλήρες δυσαρρεσκείας. Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νά μὴ ἀπαντήσῃ καὶ ἐξέκίνησεν ἄφωνος, βαίνουσα πρὸς τὸ δωμάτιόν τῆς. Ἄλλ' ὁ ἔρωτος πρὸς ἐκείνον τὸν ὁποῖον περιέμενεν ἀπόψε, ἢ ὁ φόβος τῆς ἀποκαλύψεώς του, τὴν ἐξηνάγκασε νάπαντήσῃ, ἐν ᾧ ἐκλείει τὴν θύραν τῆς, μὲ ὕφος ἀπότομον καὶ βεβιασμένον :

«Μάλιστα... θά ἔλθῃ!»

* *

Καὶ ἡ νύξ προὐχώρει... νύξ χειμερινή, βροχερά, ἀνεμώδης.

Ἡ ἀπέραντος οἰκία, σκυθρωπή, τετραγώνος, μὲ πολλὰ παράθυρα, ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὴν σκοτίαν καὶ εἰς τὴν σιγήν. Ὁ πρῶτος ὄροφος, τὸν ὁποῖον κατεῖχον τὰ γραφεῖα τοῦ Δημοσίου Καταστήματος, ἦτο κατὰ κλειστός καὶ σκοτεινός. Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὄροφου, ἐν ᾧ κατῴκει ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐφόρου, ἐν μόνον παράθυρον ἔλαμπεν ἐν τῷ ζόφῳ... Εἰς φανὸς ἐστηριγμένος ἐπὶ βραχιόνος, ἐπέριπτεν ἀσθενὲς φῶς ἐπὶ τοῦ βεβρεγμένου λιθοστρώτου καὶ ἐφώτιζε τὸ παρὰ τὴν ἐξώθυραν μικρὸν φυλακεῖον. Ὁ φρουρὸς στρατιώτης, τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους, κεκαλυμμένος διὰ τοῦ μανδύου του, διεσκέλιζε ταχέως τὴν ὁδὸν ἀνωκάτω. Ἐδούπουν τὰ μεγάλα του βήματα ρυθμικῶς ἐν τῇ ἐρημίᾳ, καὶ ἐπέιλκυε παιγνιδεῖς τὰς ἀκτίνας τοῦ φανοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ ὄπλου τοῦ ξιφολόγη. Ἐν, δυό!... ἔν, δυό!... Ἐνίστε, ὅταν ἡ βροχὴ καθίστατο ραγδαία καὶ πολύκροτος, εἰσῆρχετο διὰ νά προφυλαχθῇ ἐντὸς τοῦ φυλακεῖου.

Μιᾶς τῶν στιγμῶν τούτων ἐπωφελήθη ὁ ἐραστὴς τῆς Λίτσας. Καιροφυλακτῶν ὑπομονητικῶς παρὰ τὴν πλησίον καμπὴν τῆς ὁδοῦ, ἀμα εἶδε τὸν φρουρὸν εἰσελθόντα ἐντὸς τοῦ φυλακεῖου καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του μὴ ἔχοντα πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν εἴσοδον τῆς οἰκίας, ἔτρεξε καὶ εἰσῆλθεν.

Ἡ θύρα ἔμενε πάντοτε ἀνοικτὴ. Ὁ κρότος τῆς βροχῆς δὲν ἐπέτρεπεν εἰς τὸν στρατιώτην ν' ἀκούσῃ τὰ λαθραῖά του βήματα. Ἡ καλὴ Γεωργίτσα τὸν περιέμενεν εὐθύς μετὰ τὴν μεγάλην κλίμακα εἰς τὸν διαδρόμον. Χωρὶς νά προφέρῃ λέξιν, τῷ ἔνευσε νά τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ τὸν ὠδήγησε προηγουμένη μέχρι τοῦ δωματίου τῆς μικρᾶς τῆς κυρίας.

Ὁ νέος εἰσῆλθεν, ἡ Λίτσα ἐκλείσει μόνη τῆς τὴν θύραν. Ἡ ὑπηρετρία ἔμεινεν ἔξω, καθημένη ἐφ' ἐνὸς διθανίου καὶ περιμένουσα, περισσότερο τῆς κυρίας τῆς ἀνήσυχος... Ἀλλοίμονον καὶ εἰς τὰς δύο ἐὰν συνέβαινε κανὲν ἀπευκαταῖον καὶ ἀπεκαλύπτετο ὁ ἀγνὸς ἀλλὰ τολμηρὸς αὐτὸς ἔρωτος!...

Ἡ ἐρωτικὴ συνέντευξις δὲν ὑπῆρξε μακρά. Ὁ νέος ἤθελε νά περιμείνῃ τὴν πρωίαν, διὰ νά φύγῃ ἀόρατος μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ σκοποῦ· ἀλλ' ἡ Λίτσα ἀντέστη, φοβουμένη τὴν μητέρα τῆς, ἢ ὁποία ἐξυπνοῦσε πρῶι, πολὺ πρῶι... Ὁ νέος ἐδέησε νά ὑποκύψῃ καὶ ἐξῆλθε.

Τὸν παρέλαβεν ἡ Γεωργίτσα καὶ τὸν ἐπανάφερε διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ μέχρι τῆς εἰσόδου. Κατῆλθον σιγὰ-σιγὰ. Ὁ ἐραστὴς ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ θυροφύλλου τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδεν ἔξω. Ἐρημία εἰς τὴν ὁδὸν καὶ βροχὴ καὶ ψύχος. Ὁ φρουρὸς ἔμενεν ἐντὸς τοῦ φυλακεῖου. Ἦτο ὄρα νά ἐξέλθῃ καὶ νά μακρυνθῇ ἀπαρατήρητος.

«Καλὴ νύκτα».

Καὶ ἐξῆλθεν...

Ἄλλὰ δὲν εἶχεν εἰσέτι συμπληρώσει τὸ δεύτερον τῶν λαθραίων καὶ ὑπόπτων του βημάτων, ὅταν ἀπὸ τοῦ φυλακεῖου ἀντήχησε μία φωνὴ, φοβερωτέρα τῆς βρον-

της, ητις έμυκχτο την ώραν εκείνην δια των νεφών :

«Αλτ! στάσου, βρέ σύ!»

Ο φρουρός τον είδε δια της πλαγίας κυκλικής όπης του φυλακείου. Ο έραστής έσταμάτησεν ένεός, έμφοβος, ως κλέπτης συλλαμβανόμενος έπ' αυτόφωρψ. Παραχρήμα ό στρατιώτης έπετάχθη έξω, προτείνων την λόγχην. Πλησιάσας δέ και συλλαβών στιβερως από του ώμου τον νεανίαν,

«Αί, ώρα καλή, άφεντικό», τψ είπε με έιρωνικόν τινα τρόπον· «και για πού, νάχωμε καλό ρώτημα;

— Μή φωνάζης, νά ζής, και μας ακούσουν», ίκέτευσεν εκείνος.

«Σάν τό θέλη ή άφεντιά σου δέν φωνάζω. Για πέ μου μόνον σιγά - σιγά τί έγύρευες τέτοιαν ώρα άπάνω;

— «Ημουν ... άπάνω στην οικογένεια ... έγώ δέν είχα νά κάνω τίποτα με τά κάτω πού φυλάς.

— Άμή γιατί τότε έφυγες σάν τή βρεγμένη γάτα;

— Μά νά, γι' αυτό... για νά μήν έχουμε τέτοιαις ιστορίες...

— Έλυπήθηκες, φκίνεται, νά μου χαλάσης την ήσυχία... Ένοια σου και μήν παρασκοτιζεσαι για μένα... Αί, πού πηγαίνεις; νά φύγης; Όχι ακόμη! Δημόσιο κατάστημα είναι έδω και έγώ έχω εϋθύνη για ό,τι συμβή. Και ποιός μου λείει πώς δέν μπήκες νά κλέψης τό Ταμείο; Στάσου μια στιγμή νά ρωτήσω άπάνου τον κύριον έφορον άν σε γνωρίζη, και ό,τι μου πη αυτός κάνω.

— Όχι, όχι, νά ζής, άφησέ με νά φύγω... άφησέ με!

— Ά, βλέπεις πού κάτι λάκκον έχει ή φάβα; Στάσου αυτού πού σου λέγω!»

Και κρατών εισέτι από του ώμου τον νεανίαν, μετ' άνωφελη παράτασιν της λογομαχίας, έλαβε τό ρόπτρον της θύρας και ήτοιμάσθη νά κρούση...

* *

Πλην άνέκοψεν αίφνιδίως την χειρά του ή Γεωργίτσα, έξελθοῦσα και παρεντεθείσα μεταξύ των δύο άνδρων.

«Άφησέ τον νά φύγη, νά ζής!» είπε με κλαυμεράν φωνήν προς τον στρατιώτην. «Άφησέ τον! άν ζυπνήσης τ' άφεντικά μου τέτοιαν ώρα θα με σκοτώσουν στο ξύλο και θα με διώξουν. Είναι ό άγαπητικός μου... Έγώ τον είχα άπάνω από τό βράδυ...»

Έπωφεληθείς της στιγμιαίας άμηχανίας του στρατιώτου, ό νέος ώχετ' άπιών. Ο στρατιώτης δέν τον ήμπόδισε προσηλωμένος εις την νεανίδα, ως έάν τον έμαγνήτισε τό κάλλος της... Άχ, πώς έζήλευσε την στιγμήν εκείνην τον φυγάδα, όστις διήλθε τό πλείστον της νυκτός θερμαινόμενος πλησίον της, καθ'ήν ώραν αυτός έρρίγει έν τψ φυλακείψ και αντίκρυζε την βροχήν!... Έμειδιάσε παράδοξον μειδίμα και είπε:

«Καλά τό κατάλαβα κ' έγώ πώς κάτι

έρωτοδουλειά είναι στο μέσο! Έχε χαρι όμως πού είσαι έτσι έμμορφο κορίτσι, γιατί, νά σου πω την άλήθεια, για τά μαῦρα μάτια του άγαπητικού σου δέν είχα όρεξι νά παραβώ τό χρέος μου. Ό,τι έκαμα για σένα...

— Έυχαριστώ, είπεν ή Γεωργίτσα νεύουσα χαμαί τους όφθαλμούς και έκινήθη νά φύγη.

Ο στρατιώτης την ήκολούθησεν έντός της εισόδου.

«Αί, για πού, παρακαλώ; Έτσι φεύγεις λοιπόν, χωρίς νά με πληρώσης για την καλωσύνην μου;»

Η νεανίς έπεστράφη και έσταμάτησε παρ ά την πρώτην βαθμίδα της κλίμακος.

«Και τί πληρωμή θέλεις από μένα, ένα φτωχό κορίτσι;

— Άχ, νάξερεις πλούσιο πού είσαι!... Άλλά έγώ δέν άπαιτώ πολλά πράγματα...

— Άφησέ με νάναιβώ άπάνου, μήν ακούσουν τάφεντικά...

— Ίσα-Ίσα πού θα φωνάζω τόρα για νά ζυπνήσουν...

— Και τί θέλεις λοιπόν από μένα;

— Ένα φιλί... ένα φιλάκι.

Δέν ήτο ώρα συζητήσεων και άντιστάσεων. Ο βάνασος στρατιώτης άνύψου την φωνήν όλοέν, άντηχούσαν άπειλητικώς έντός του ίσογείου. Και έπλησίαζεν όλοέν προς την νεανίδα με μειδίμα παρακλητικόν, με βλέμμα φλογώδες, τείνων άνοικτήν την άγκάλην, — μίαν άγκάλην εκ κυκνης έρέας, πλήρη σταγόνων βροχής και άνιέρων παλμών. Έκείνη κατεβίβασε την κεφαλήν σιγώσα και έμεινεν εκεί εις την διαθέσιν του, παρ ά την πρώτην βαθμίδα της κλίμακος.

«Έν... δύο... τρια... πέντε... Ο στρατιώτης έδρψεν άκόμεστος φιλήματα από παρειών τρυφερών και ροδοχρόων... Ωσεις, βάνασα και υλιστικά φιλήματα! όποια ένησκείτο άρετή έν τψ μυστηριώδει ύμων θρύλλψ, τον όποιον ένεδυνάμου έν τή νυκτι ή ήχώ του εύρέος ίσογείου!...

«Έλα... φθάνει... άφησέ με!»

Και την άφησε μεμεθυμένος, άλαλος. Έκείνη άνήλθε την κλίμακα δρομαία άλλα μετά προφυλάξεως, μεμολυσμένη άλλ' άγνή, προσβεβλημένη άλλ' ήρεμος.

Εϋθύς έν τψ πρώτψ διαδρόμψ την υπεδέχθη ή Λίζα άντιληφθείσα έξ αρχής όλων των σκηνών, έξελθοῦσα και ύφισταμένη εκεί γυμνή και τρέμουσα στιγμάς άπεριγράφτου άγωνίας... Κυρία και θεράπαινα εύρέθησαν εις τας άγκάλας άλλήλων. Και εκεί, έν τή γωνία του ήμιφωτίστου διαδρόμου, έν τή σιγή και τψ ύπνψ της άπεράντου οικίας, έν ψ ό στρατιώτης άνελάμβανε κάτω την φρούρησίν του, — δάκρυα και φιλήματα εύγνωμοσύνης άπέπλυναν από του προσώπου της ύπηρετρίας τά έχνη βαναύσων χειλέων.

Έν Άθήναις, Νοέμβριος.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Ν. Ίω. Νάκον. Φύλλα έλλείποντα και Καζαμιαί άπεστάλησαν μας όφείλετε λ. 65.—κ. Δ. Παναγιωτόπουλον. Έλήφθη άντίτιμον μηνός Οκτωβρίου αριθμοί έστάλησαν εις τό έξής θα λαμβάνετε έν φύλλον επί πλέον.— Δεσποινίδα Β. Γκιλλην. Έγκακρον άπεστάλη.— Μαξίμψ - Πιεδούση. Η επιστολή σας άπεστάλη τψ κ. Δισώπψ, μεταφραστή του «Κομμένου Χεριού», δια τά περαιτέρω.—κ. Κ. Α. Ρέγκον. Ένεγράφη ό κ. Σπυρίδην Άντωνόπουλος, προς όν άπεστάλησαν τά φύλλα από 1ης Οκτωβρίου άπόδειξις άπεστάλη Ύμιν.—κ. Χ. Μουντζούρηδην. Τό φύλλον πέμπεται τακτικώτατα, ουδέ δυνάμεθα νά παραδεχθώμεν, ότι επί 4 συνεχείς μήνας κατεκρατείτο τό φύλλον έν τψ ταχυδρομείψ· τούτο θα ήτο ήψίστη άναίδεια εκ μέρους των ταχυδρομικών ήπαλλήλων άλλως τε, διατί τό δελτάριον, τό όποιον επέμψατε τόσον άργά παραπονούμενοι, δέν επέμψατε ένωριτερον; Έν τούτοις θα φροντίσωμεν δια της Διευθύνσεως των Ταχυδρομείων νά ανακαλύψωμεν την άλήθειαν.—κ. Ι. Μιχαηλίδην. Έλήφθη συναλλαγματική, εύχαριστούμεν.—Εγράψαμεν.—κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Έλήφθησαν φρ. 15 εις Γαλ. Γραμματόσημα άντίτιμον έστίας συνδρομής σας· εύχαριστούμεν. Άπόδειξιν, εικόνας Γεωργίου, Όλας, Διαδόχου, Σοφίας και άριθμ. 203 μέχρι τέλους του «Κομμένου Χεριού» άπεστείλαμεν. Μας όφείλετε φρ. 9,50.—κ. Ν. Αναγιάνην. Άπόδειξις και έλλείποντες αριθμοί άπεστάλησαν.—κ. Σπ. Δ. Παγώνην. Έλήφθη έπιταγή εκ φρ. 100· εύχαριστούμεν. Βιβλία και όνομαστικός κατάλογος άπεστάλησαν. Εγράψαμεν.—κ. Ν. Γ. Κάββουραν. Έστάλησαν τα αιτηθέντα φύλλα, ενεγράψαμεν δε ύμās μεταψ των συνδρομητών μας. Έυχαριστούμεν.—κ. Κ. Καλλιβωκάν. Φύλλα από 1ης Οκτωβρίου λαμβάνετε ταχυδρομικώς. Πέμψατε ΚΟΛΟΝΙΑΝ.—Δισώπψ. Έυχαριστας άπαντάρμεν καταρτακώς εις την έρώτησίν σας και ίδου σήμερον άποστέλλονται.—κ. Ν. Ναύλερην. Λαμβάνετε εις 2 ταχ. δέματα 100 Καζαμιας. Δια τά λοιπά έγράψαμεν.—Ν. Στρανονόπουλον. Φύλλα άπεστάλησαν.—κ. Α. Τυπ. Πρετεντήρον. Φύλλα άπεστάλησαν. Διεύθυνσις Ύμψν διωρόβθη.—κ. Δ. Σταυριανόν. τηλεγραφήτην. Τό φύλλον θα λαμβάνετε υπό την νέαν διεύθυνσίν σας. Συνδρομήν άποστέιλαιτε άπ' ευθείας.—κκ. Άλκιβιάδην Βωτέαν, Παν. Ρεβίδην. Νικ. Καλογιάνην. Νικ. Λαγγούσην, Γερβά. Κατσιέγγρον, Παν. Στραβόλεμον, Χρο. Ευδάκτυλον, Γεώργ. Μηλιαρέσην, Άντών. Κ. Τραυλαντώνην δεκανέα. Συνδρομαί Ύμψν έλήφθησαν. Έυχαριστούμεν.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΔΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ ΗΩ ΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αί έν παρενθέσει τιμαί σημειοῦνται χάριν των έν ταίς έπαρχιαίς και τψ έξωτερικψ έπιθυμούτων ν' άποκτήσωσιν αυτά, έλεύθερα ταχυδρομικών τελών].

«Άττικά Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,20)
 «Τό Τριακοσιάδραχμον Έπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]
 «Παλαιαί Άμαρτιαί», λυρική συλλογή, υπό Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπ. 60 [70]
 «Τά Δράματα των Παρισίων», μυθιστορία Ρονσον-De-Terrail, τόμοι όγκώδεις 3 Δρ. 6.(7)
 «Αί Φύλακες του Θησαυρού», μυθιστορία Έμμ. Γονζαλές..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Η Παναγία των Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οδγγώψ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) Δρ. 4 (4,30)
 «Η Ηρωίς της Έλληνικής Έπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εις δύο όγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4,50]
 «Έλπινική» έθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνική μυθιστορία υπό Έπαμεινώνδα Κυριακίδου Δρ. 5 (5,30)
 «Κωμωδίαί» υπό Άγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
 «Ο Γονζάλβης Κορδοῦβιος ή ή Γρανάδα ανακτηθείσα» μυθιστόρημα Δρ. 4,50 [4,70]
 «Άνθρωπος του Κόσμου», Άθηναϊκή μυθιστορία, υπό Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Έλληνικαί Σκηναί» υπό Άγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. υπό Π. Πανα [τόμ. 2] Δρ. 5 [5,50]
 «Η Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 4,30 (4,50)